

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 24. august 2006**

Torsdag den 24. august 2006 kl. 16.00**Dagsorden:**

477/06	Budgetforslag 2007 og overslagsår 2008-2010
433/06	Redegørelse om forhandlinger mellem KL og regeringen om kommunernes Økonomi
473/06	Rokering i udvalg
484/06	Rokering i udvalg
489/06	Rokering i udvalg
441/06	Rokering i udvalg

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): God aften. Mødet er åbnet.

Velkommen tilbage fra ferie, som alle forhåbentlig har nydt. Jeg har modtaget afbud fra Sikandar Malik Siddique, Simon Strange og Taner Yilmaz, der alle deltager i en udvalgsrejse.

Herudover har jeg modtaget afbud fra Thor Buch Grønlykke og Winnie Berndtson, der begge er forhindret på grund af arbejde, samt fra Monica Thon.

Jeg skal herefter byde Pia Allerslev, som ikke er her, Manu Sareen, Morten Westergaard, som ikke er her, men vi byder ham velkommen alligevel, og Majbritt Mamsen og Johannes Nymark velkommen tilbage til arbejdet i forsamlingen.

Dette møde er startskuddet til den proces i Borgerrepræsentationen, der afsluttes med, at vi medio oktober kan godkende Københavns Kommunes budget for 2007. Formentlig har budgetordførerne orienteret alle medlemmer grundigt om forløbet af aftenens møde, men af hensyn til tilhørerne og lige for en ordens skyld vil jeg kort resumere, hvad der kommer til at foregå.

Efter min forelæggelse af budgettet vil gruppernes budgetordførere få ordet i den sædvanlige rækkefølge. Herefter suspenderer vi mødet til på mandag, hvor debatten fortsætter i 1. runde med tilmeldte talere først. Debatten søges på mandag prioriteret efter de temaer, som talerne har anmeldt at ville tale om. På pladserne ligger tilmeldingsblanketten til mandagens debat, som bedes afleveret til Borgerrepræsentationens Sekretariat senest i morgen kl. 12.

Når ordførerrunden i aften er afsluttet, vil der som vanligt blive afholdt en uformel sammenkomst i Festsalen.

Er der bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Da det ikke er tilfældet, er den godkendt.

1) BR 477/06. Budgetforslag 2007 og overslagsår 2008-2010

Indstilling om,

at forslag til budget 2007 og budgetoverslag for 2008-2010 til Borgerrepræsentationen lægges til grund for Borgerrepræsentationens budgetforhandling, samt

at budgetforslaget mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Det bemærkes, at Økonomiudvalget har taget forbehold for fremsættelse af ændringsforslag frem mod 2. behandlingen af budgettet.
(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): »Dit barns skole er uegnet til undervisning«. Så enkelt og klart stod det på forsiden, da avisen 24 Timer tirsdag morgen havnede i min postkasse. Overskriften er ikke til at tage fejl af. Problemer med indeklimaet, med for meget støj og nedslidte lokaler går ud over lærerne og eleverne på landets skoler, og det går ud over undervisningen også i København. Mere klart kan det vel ikke siges.

Vi står over for en stor opgave for at finde langsigtede løsninger på nogle af de problemer, vi oplever rundt omkring i kommunen i dag. Det er især på skolerne og i forhold til integration, at vi skal gøre en massiv indsats. Det er i de kommende budgetforhandlinger, at vi viser, at vi også har reel vilje til at løse de problemer, københavnere oplever i hverdagen, at vi viser, at vi kan vende kommunens mangler til kommunens muligheder.

Den opgave er ikke nem, især ikke fordi vi har en regering, der er mere optaget af at give udekøkkener til de rige frem for varm mad til de ældre. Hver gang regeringen strammer skruen for kommunerne, råber den: Kan I ikke gøre det lidt bedre, kan vi ikke få noget mere kvalitet i de offentlige ydelser. Men sandheden er, at det er de ældre, skolebørnene, de psykisk syge og alle de andre mennesker, kommuner tilbyder service, der betaler prisen for regeringens skattestop og begrænsede vækstramme.

Københavns Kommune er en af de kommuner, der bruger flest penge på de ældre, og alligevel viste forårets sag på et af kommunens plejehjem, at det ikke er godt nok. Vi skal være villige til at nytænke vores servicetilbud, så de også passer til moderne menneskers livsvilkår. For alle københavnere spiller Københavns Kommune hver dag en helt central rolle. Selv om familierne lever i bedste velgående, så har familien også forandret sig grundlæggende. For at få hverdagen til at hænge sammen med familie, børn, karriere og fritid, så bliver vi mere og mere afhængige af det fællesskab, vi alle sammen har som borgere i Københavns Kommune.

Man kan sige, at det på mange måder er Københavns Kommune, der får hverdagen til at fungere og giver københavnere de helt konkrete løsninger og muligheder. Den udvikling er en udfordring for os her i salen, og den stiller også store krav til, hvordan vi som kommune løser de behov, det moderne menneske har, og her er svaret klart. Vi skal kunne sige, at vi er stolte af den undervisning, vores børn får på byens skoler. Vi skal kunne være stolte af den omsorg, vi giver til kommunens ældre. Vi skal med stolthed kunne se os selv i øjnene, når vi siger, at vi tager hånd om f.eks. de hjemløse og misbrugere i København, eller at vi får integrationen til at lykkes.

Ja, det handler om, at vi også i fremtiden skal kunne være stolte af at bo i en by, der udvikler sig og skaber muligheder for hver enkelt københavnere. Det er vores opgave som bystyre at sørge for, at københavnere kan være stolte af deres kommune. Og der er meget at være stolt af, der er gang i København. Vi bor i en by, hvor byggeriet boomer, og der er efterspørgsel efter nye grunde til at bygge boliger på eller skaffe plads til nye virksomheder i en by, der har rekordlav ledighed og høj beskæftigelse, en by, der vokser udad i Ørestaden og åbner op ved havnefronten, en by, hvor tusindvis af mennesker hver dag pendler til og fra byen for at bo eller arbejde i København, en by, der hvert år er centrum for en lang række koncerter, udstillinger, festivaler og messer, der gør København til en attraktiv kulturby.

Det går godt i København. I foråret kom vi også godt i gang med at finde løsninger på en række af de centrale punkter, vi præsenterede for københavnere i valgkampen. Vi har truffet beslutning om, at flere københavnere skal have mulighed for at få en bolig, der er til at betale, mulighed for, at kommunen og københavnere går i dialog om byens udvikling, mulighed for, at byens skoler får et løft både fagligt og fysisk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Vi vil gøre det muligt for flere indvandrere at få et arbejde og gøre det nemmere for iværksættere at drive virksomhed. Vi vil gøre en ekstra indsats over for de utilpassede og kriminelle unge, og vi vil gøre det muligt for flere at få sund mad med Københavns Madhus. Det har vi besluttet.

I de kommende budgetforhandlinger skal vi vise københavnernes, at vi også har reel vilje til at sætte penge af til initiativerne.

I den skriftlige budgetredegørelse, som I har fået, fortæller jeg mere om mine prioriteter i de kommende budgetforhandlinger. Men for at undgå at tale en tale i Fidel Castro-længde, så vil jeg nøjes med at ridse de vigtigste pointer op her fra talerstolen.

Ser man på alle de små og store udfordringer, vi skal arbejde med i Københavns Kommune, så er det klart, at de griber ind i hinanden, og at de alle sammen berører mere end et borgmesterområde. Det er derfor, vi skal slå fast, at byen styres af 7 borgmestre, der samarbejder om at gøre det godt for københavnernes. I foråret lykkedes det at tænke mere helhedsorienteret og arbejde på tværs af forvaltningerne. Det skal vi blive endnu bedre til. Jeg ser gerne, at samarbejdet mellem byens forvaltninger også er bærende i de nye politiske initiativer, vi skal arbejde med i det kommende år.

Vi fik sat gang i mange nødvendige ting med 180 grader rundt på 180 dage. Særligt vil jeg fremhæve to områder, som jeg allerede har nævnt, nemlig skoleforliget, Faglighed for Alle, som børne- og ungdomsborgmester Bo Asmus Kjeldgaard stod i spidsen for, og som kommer til at kræve en massiv indsats de kommende år for at blive til virkelighed på de enkelte skoler.

Også integrationsaftalen, som beskæftigelses- og integrationsborgmester Jakob Hougaard forhandlede på plads før sommer, kommer til at fylde rigtig meget, når den skal føres ud i livet.

Men der er også væsentlige områder og problemer, som ikke fik så meget plads i den første tid, og derfor vil mit fokus i det kommende år være på nogle af disse områder.

Som jeg ser det, er der i hvert fald 5 områder, der skal tages fat på i et samarbejde og samspil mellem de 7 borgmestre, der leder København med deres udvalg og forvaltninger. Det handler om byudvikling, det handler om hele ældreområdet, som helt sikkert vil kræve meget opmærksomhed. Det handler om idrætten, som optager så mange københavnere. Det handler om indsatsen over for alkoholikere, som er en udsat, men overset udsat gruppe.

Endelig vil spørgsmålet om københavnernes miljø komme til at spille en væsentlig rolle.

Byens udvikling og den fysiske planlægning er en af de meget konkrete opgaver for os kommunalpolitikere. Her skal vi sørge for boliger til københavnernes, vi skal se til, at bydele hænger sammen og udvikler sig i den rigtige retning. Vi skal være kreative, når det gælder den arkitektoniske tænkning, og vi skal sørge for, at byens naturlige forcer såsom beliggenheden ved vandet udnyttes optimalt.

Der er stor udskiftning i den københavnske befolkning. Helt overordnet kan man sige, at de unge flytter til byen som 20-24-årige, når de skal uddanne sig. Når de som 30-39-årige er blevet færdige og har fået børn, så flytter mange herfra, fordi lejligheden er blevet for trang. Årsagen er klar: Det københavnske boligmarked er ikke i stand til at fastholde børnefamilierne i 30'erne. Det er for stift, udbuddet er for lille, og boligerne er for dyre eller for små.

Det er ærgerligt, for vi kan jo se i medierne og i vores analyser, at børnefamilierne gerne vil blive i byen, at de, når uddannelsen er færdig, har lyst til at leve og arbejde her og gerne vil bruge byen og dens mange tilbud.

Det er også skidt for byen. For der er hårdt brug for de københavnere, der ligger i mellemløstkomstklassen. Det er de omtalte lærere, politifolk, sygeplejersker og håndværkere. Det er da klart, at der er en grænse for, hvor langt de er villige til at pendle for at arbejde i København.

Det er derfor, jeg kæmper så hårdt for, at de billige boliger bliver til virkelighed. Det skylder vi københavnernes, og det var vel også derfor, at alle andre partier i Borgerrepræsentationen på nær De Konservative stemte for forslaget om de 5.000 boliger til 5.000 kroner om måneden i husleje, da vi behandlede spørgsmålet den 23. marts.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Vi må i gang med at gøre principperne til virkelighed. Det er ikke nogen nem opgave, og de stigende grundpriser gør det selvsagt ikke nemmere. Men der er heller ikke nogen, der har sagt, at det skal være nemt. Hvis ikke vi politikere er standhaftige og holder fast i målsætningen og planen om at bygge billige boliger, så får københavnere ikke billige boliger, så simpelt er det. De billige boliger fylder meget i mediedebatten, og der er ingen tvivl om, at det også vil være tilfældet i de kommende år.

Men byens udvikling handler selvfølgelig om mere end det. En af de ting, der ligger lige for, er området her omkring os, området omkring Rådhuspladsen, Hovedbanegården, Jarmers Plads og havnefronten, også kaldet metropolzonen.

Jeg tror, at vi alle kan blive enige om, at dette område i helt exceptionel grad kalder på at blive tænkt ind i en helhed. Derfor vil jeg sammen med teknik- og miljøborgmester Klaus Bondam bruge de kommende måneder på en debat med københavnere om, hvordan dette område skal se ud i fremtiden, så vi snart kan tage hul på en helt ny udvikling af dette område, og jeg håber, at I alle vil deltage i debatten.

Sammen med Klaus Bondam vil jeg også spille ud med et forslag til en egentlig højhuspolitik. Det er synd og skam, at debatten om en by i højden hver gang ender som en kamp med sure enkelt-sagsgrupper, som ikke kan se længere end til deres egen baghave, og som bare er imod.

På et mere overordnet plan skal vi her i efteråret i gang med at lave den kommuneplanstrategi, der skal lægge vejen for næste udgave af kommuneplanen. Kommuneplanen er jo der, hvor vi fastlægger de overordnede rammer for hele byens udvikling. Og planen, er at vi skal bruge kommunalplanprocessen til at diskutere by og byudvikling med københavnere.

Det andet tema, jeg omtalte, var ældreområdet. Ældreplejen har gang på gang vist sig ikke at fungere, ja, der er ligefrem borgmestre, der er røget på det. Problemet er i høj grad, at det sociale mønster har ændret sig, og det vil sige, at vi skal kigge bredere for at finde løsninger. Ikke bare de ansatte, ikke bare kontrollen, det skal vi selvfølgelig også, men hvordan vi i det offentlige system kan erstatte det, familien engang kunne.

Jeg er helt overbevist om, at vi skal i gang med at tænke ældreomsorgen på en helt ny måde, hvis området for alvor skal løftes. Vi må simpelt hen vinke farvel til den tid, hvor ældrepleje kun handlede om rengøring, personlig pleje og korrekt ernæring. Livskvaliteten for den enkelte ældre bliver også noget, vi som kommune skal bidrage til. Det kræver nytænkning, og det er jeg indstillet på, og det er klart, at sundhedsborgmester Mogens Lønborg kommer til at spille en helt central rolle her.

Det tredje tema, jeg omtalte, var idrætsområdet, hvor det ikke er nok at se på det åbenlyse renoverings- og vedligeholdelsesproblem. Idrætten er simpelt hen utrolig vigtig for bylivet, og den er en katalysator i så mange sammenhænge: Folkesundhed, integration, kvalitet i fritidslivet på stenbroen og forbygelse af især ungdomskriminalitet.

Jeg er indstillet på, at vi for alvor sætter idrætten på dagsordenen i de kommende år, og det tror jeg sådan set også, at københavnere forventer af os. Den ansvarlige borgmester, Martin Geertsen, har allerede givet nogle bud på, hvordan vi kommer videre. Det glæder jeg mig til at arbejde videre med.

Det fjerde tema er et af byens helt store skjulte sociale problemer, misbrug af alkohol. Der skønnes at være 72.000 storforbrugere af alkohol i byen og 19.000 decideret behandlingskrævende alkoholikere. Mindst 6.000 børn lever i familier, hvor en af forældrene har været indlagt med en alkoholrelateret diagnose. Konsekvenserne af alkoholmisbrug er enorme, ikke bare for alkoholikeren, men også for børnene og for samfundet.

Socialborgmester Mikkel Warming har inviteret mig til et samarbejde i det kommende år, hvor vi vil bruge kræfter på at få udviklet kommunens indsats i forhold til alkoholmisbrug. Vi regner med at kunne komme med et egentligt udspil i det nye år.

Det sidste tema, som jeg synes, at vi mangler at få taget grundigt fat på, er miljøområdet. For københavnere spiller miljøet en særlig rolle. Vi bor tæt, biltrafikken er intens og voksende, og vores

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

fortid som industriby har sat sine spor. Derfor har teknik- og miljøborgmester Klaus Bondam inviteret til et samarbejde, der i foråret skal munde ud i et nyt udspil med fokus på byens miljø til lands, til vands og i luften.

Derudover er der så en række andre sager, hvor vi må påtage os rollen som superlobbyister over for en regering, der åbenbart har valgt at vende det blinde øje til de åbenlyse problemer, der er i storbyen København, når det gælder bl.a. partikelforurening og mindre trængsel på vejene.

Jeg synes, at de temaer eller indsatsområder, jeg her har nævnt, er nødvendige på flere måder. Får vi løst nogle af de problemer, der er på områderne, får vi en bedre service, og vi får en bedre by. Vi får en by, som det bliver lettere at trives i og være stolt af.

Og så er det indsatsområder, hvor det er helt, helt nødvendigt at få kommunens omkring 50.000 medarbejdere til at arbejde aktivt og engageret med. Hvis vi skal have københavnere til at blive glade og stolte af deres by, er det afgørende, at alle de, der arbejder for byen, også er det.

Skal jeg være helt ærlig, så tror jeg ikke bare, at det er på vedligehold af vores bygninger og idrætsanlæg, vi har oparbejdet et vedligeholdelsesefterslæb. Det har vi også, når det drejer sig om vores medarbejdere. Vi skal sikre, at kommunens tilbud til dens medarbejdere, når det drejer sig om efteruddannelse og opkvalificering, er på højde med de bedste i den private sektor. Og vi skal sikre os, at medarbejderne er med, når vi skal til at se på vores service til københavnere.

Budgetforhandlingerne på Københavns Rådhus er et af højdepunkterne i arbejdsåret. Det er ved den lejlighed, der bliver fordelt penge, lavet prioriteringer og indgået aftaler. Sådan er det også i år. Jeg glæder mig til at komme i gang.

Anne Vang (A): Det er dejligt at være københavnere. Sådan synger selv mr. Århus, Steffen Brandt. Jeg kan kun give ham ret, det er dejligt at være københavnere, og der skulle gerne blive endnu dejligere.

Målet for budgetforhandlingerne er en kommune, som vi københavnere kan være glade for at møde i vores hverdag, en by, alle københavnere kan være stolte af.

Vi københavnere møder vores kommune hver eneste dag. Hver gang har mødet med kommunen stor betydning for vores livskvalitet. Når vi tager os en dukkert i det nye havnebassin, når vi cykler af sted og kommer til at tænke på stiernes kvalitet, når vi låner en bog på det lokale bibliotek. Ja, de yngste københavnere tilbringer faktisk det meste af deres tid i kommunens institutioner akkurat som mange ældre.

Jeg tror, vi må til at indse, at København betyder meget mere, end den engang har gjort, i københavnernes hverdag. Kommunen opfylder en omsorgsfunktion. Jeg studsede selv for nogle dage siden, da jeg læste i Politiken, at kommunen havde begået omsorgssvigt, det var i forbindelse med en ældre københavnere, der nægtede at modtage hjemmehjælp, og hvis hjem nu lignede et feltlazaret. Omsorgssvigt, tænkte jeg, det er da noget, som familier desværre nogle gange begår, da ikke kommuner.

Efter at have tænkt over det nogen tid, gik det op for mig, at Politiken havde ret, kommunen havde begået omsorgssvigt. I en tid, hvor kommunen fylder så meget i københavnernes hverdag, og hvor både de yngste og de ældste københavnere er helt og aldeles i kommunens varetægt i lange perioder, ja, der kan kommuner desværre godt komme til at begå omsorgssvigt.

Sommerens historier om svigt i forhold til ældre på plejehjem viser også med al ønskelig tydelighed, at vi som kommune må tale om, hvordan vi klarer omsorgsopgaven. Vi må tale kvalitet i den offentlige sektor.

Hos Socialdemokraterne i Københavns Kommune skorter det ikke på visioner for, hvordan vi sikrer en bedre kvalitet i den offentlige sektor. Nogle af tingene koster penge, andre af tingene kan ende med at give flere penge at bruge på anden service, men kræver investeringer her og nu.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Lad mig starte med ældresektoren. Jeg tror, at vi alle sammen blev oprørte over de billeder, DR 1 kunne vise fra plejehjemmet Fælledgården. Her bagefter kan det diskuteres, hvorvidt tv-udsendelsen gav et retvisende billede af forholdene på plejehjemmet.

Hvad der derimod ikke bør diskuteres, er, at de ældre har krav på omsorg, værdighed og livskvalitet i deres alderdom, det har de. Et sundt samfund tager hånd om de ældre medborgere, der ikke længere kan klare sig selv.

Som politikere i Københavns Kommune har vi grund til at spørge os selv, om vi ikke gør det godt nok. Er det ikke besynderligt, at Københavns Kommune bruger relativt mange penge på ældreplejen i forhold til andre dele af landet, også korrigeret for sociale forhold, mens ældre københavnere er blandt de mest utilfredse?

I Socialdemokratiet tror vi, at et af kodeordene er medarbejdertrivsel. Kommunen har ansat utroligt mange dygtige og engagerede medarbejdere. Desværre er de i mange tilfælde så stressede og føler sig så fremmedgjorte for deres arbejde, at sygefraværet er højt. Det må vi gøre noget ved. Glade ansatte giver bedre pleje og omsorg til de gamle, og glade ansatte er sjældent syge, hvilket sparer kommunen penge.

Socialdemokraterne vil gå til forhandlingsbordet med et budgetønske til medarbejdertrivsel. Det kan være cykler til hjemmeplejerne, det kan være fælles frokostordninger, julefest og motionskort eller en styrket konflikthåndteringsindsats. Her bør den enkelte arbejdsplads have indflydelse på, hvad det er, der er brug for.

Medarbejdertrivsel handler også om, at vi som kommune har tillid til medarbejderne og giver dem mere frihed til selv at definere deres arbejdsopgaver. Tænk på hvor meget sjovere det er at udføre et stykke arbejde, som du selv kan disponere, og som der er tillid til, at du gør ordentligt.

Ganske ofte opfører folk sig også nøjagtigt, som man forventer, at de gør. Hvad med at forvente, at medarbejderne er i stand til at foretage faglige vurderinger? Det kræver naturligvis uddannelse. Socialdemokraterne har et ønske om mere uddannelse og efteruddannelse til medarbejderne i ældresektoren. De mennesker, der arbejder i ældreplejen, er allervigtigst for at få den til at fungere.

Men det er også nødvendigt med ordentlige fysiske rammer. Moderniseringsplan 1 har været en stor succes. Nogle af vores mest nedslidte plejehjem er blevet bygget om, så de ældre får lyse rummelige værelser og moderne forhold. Socialdemokraterne glæder sig til at fortsætte med moderniseringsplan 2. Livskvalitet handler nemlig også om, hvordan man bor. Når de ældre selv skal sige det, så handler livskvalitet nu allermest om mad, siger en rundspørge. Det er jeg ret sikker på, at jer herinde i BR-salen godt kan forstå.

Da jeg en dag som nyt BR-medlem kommenterede en næsten løssluppen stemning før et møde herinde, så fik jeg svaret: Jamen det er jo også i dag, vi altid får kylling og jordbær. Jo, mad og livskvalitet er tæt forbundet.

I Socialdemokratiet vil vi gerne bringe madglæden endnu mere ud til de ældre. På plejehjemmene skal der være mulighed for selv at kokkerere til glæde for både smagsløg og duftesans hos de gamle. Kvaliteten af kommunens mad skal øges. Vi vil sætte penge af til Københavns Madhus, hvor den kommunale mad skal udsættes for opskriftsudvikling, ernæringsforskning og evaluering. Det skal øge kvaliteten af de 40.000 måltider mad, kommunen serverer dagligt, så de ikke ender i skraldespanden. Ikke bare de ældre får glæde af madhuset, det gør alle de andre københavnere, der spiser kommunal mad. Det er vigtigt, for københavnere spiser generelt ikke godt nok, vi spiser forkert, motionerer for lidt, ryger for meget og drikker alt for meget.

Generelt er sundhedstilstanden blandt københavnere ikke så god, som den kunne være. Det må vi gøre noget ved, sunde københavnere er glade københavnere. Sunde københavnere kommer heller ikke så ofte på hospitalet.

Efter kommunalreformen kommer det til at koste dyrt for kommunen at optage en sengeplads på regionens hospitaler. Det er derfor fornuftigt både i forhold til københavnernes livskvalitet og kom-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

munens økonomi at satse på forebyggende arbejde. Det vil vi Socialdemokrater tage med til forhandlingsbordet.

Især vil vi satse på sundhedscentre. Nogle af sundhedscentrene skal ligge i ghettoområder og rådgive beboerne om kost og motion. Desværre er der nemlig en høj grad af social ulighed i sundhed, kontanthjælpsmodtagere og indvandrere i ghettoområder er mere usunde end alle andre københavnere. Det må vi ikke acceptere. Derfor skal vi gøre en indsats for at få indvandrere til at deltage i idrætsaktiviteter. Det skal ske med en opsøgende indsats og med specielle tilbud.

Hvor det kan lade sig gøre, er det bedst at sluse indvandrere ind i idrætsforeninger, hvor der er mange danskere. Det er en meget ligetil metode til at opnå det kulturmøde, der er så vigtigt for integrationen. Integrationen kommer til at fylde meget for Socialdemokraterne i forhandlingerne.

Det er helt, helt nødvendigt, at vi får vendt udviklingen nu. København skal ikke være en by, der er delt efter socialt og etnisk fortegn. Tværtimod skal vi være en mangfoldig by, der skal være plads til alle i fællesskabet og et krav om, at alle bidrager til fællesskabet.

Jeg indledte min tale med at understrege, at kommunen har et ansvar på en lang række flere områder i dag end tidligere. Københavnerne tilbringer så lang tid i kommunale institutioner, at kommunen nødvendigvis har en omsorgsopgave.

Jeg synes, at integration i høj grad hænger sammen med omsorg. Vi har et ansvar for også at nære omsorg for nye københavnere, for at sørge for, at de bliver inkluderet i vores fællesskab og får en chance for at klare sig godt.

Integration er mange ting. Integration er at undgå diskrimination og skaffe indvandrere i job. Men integration ligger også i Sundhedsudvalget med en indsats for at styrke sundhedstilstanden blandt indvandrere og gøre plejehjemmene klar til at kunne modtage ældre indvandrere.

Integration ligger i Kultur- og Fritidsudvalget, hvor der skabes øget tilgang af indvandrere i kulturlivet, og hvor kulturinstitutioner er ideelle til at formidle et kulturmøde.

Integration ligger i Teknik- og Miljøudvalget, der skal have penge til det glimrende integrationsprojekt "Gadens helte", og som også står for hele indsatsen i forhold til at sikre alsidigt sammensatte boligkvarterer.

Integrationen ligger naturligvis i Socialudvalget, hvor der ligger en stor opgave i den specielle ty-pe kontakt, som de socialt udsatte indvandrere kræver.

Endelig er integration tæt knyttet til Børne- og Ungeudvalget hvor der ligger en kæmpe stor udfordring i at sikre de samme muligheder for en god start i livet for indvandrerbørn.

I budgetforhandlingerne vil Socialdemokraterne både lægge vægt på den integrationsindsats, der foregår i Beskæftigelses- og Integrationsudvalget og i alle de andre udvalg.

En af de vigtigste indsatser for integrationen er den, der lægges op til i faglighed for alle. Det er især helt afgørende, at den store skoleplan "Faglighed for alle" både forfiner københavnermodellen for integration og spreder den til hele byen.

Det er også afgørende, at der lægges op til forsøg med heldagsskoler, resultatløn til skoleledere og fokus på konflikthåndtering i klasserne.

"Faglighed for alle" er en storstilet plan, som vi Socialdemokrater vil glæde os til at sætte penge af til i budgettet. Vi er begejstrede for, at planen både sørger for at øge fagligheden generelt i folkeskolen og for at få de svageste elever med på vognen.

"Faglighed for alle" er en ambitiøs og en nødvendig plan. Det er også en dyr plan. I Socialdemokratiet er vi opmærksomme på, at nogle af pengene også skal hentes inden for skoleområdet.

Da jeg for lidt siden talte om ældreområdet, berørte jeg det faktum, at Københavns Kommune får relativt lidt ud af sine penge i forhold til andre kommuner. Det samme kunne siges om skoleområdet. Derfor er det relevant at spørge sig selv, hvordan vi kan omorganisere internt, så vi får mere ud af pengene og så bruge det beløb til "Faglighed for alle".

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Når vi hos Socialdemokraterne lægger så meget vægt på skoleområdet, så handler det om, at det er folkeskolens opgave at give alle børn uanset baggrund de allerbedste muligheder for at klare sig godt senere hen.

I skolen skal nogle af de problemer, der kunne opstå med utilpassede unge og børn, også tages i opløbet. Det er desværre ikke altid, at det lykkes. I København har vi problemer med nogle få hårdkogte unge, der allerede i 15-års-alderen er ude i en hård kriminel løbebane. Det udgør et stort problem for politiet, for 15-årige er jo for unge til at kunne sættes i ungdomsfængsel.

Vi vil gerne sætte penge af i budgettet til døgnpladser på en institution for hårdkogte kriminelle under 15 år. En døgnplads skal være allersidste udvej. I foråret blev der præsenteret en handleplan, der skal sætte ind over for ungdomskriminalitet. Den plan vil vi tage med til forhandlingsbordet. København skal være en tryk by at færdes i.

København skal også være en dejlig by at færdes i. Steffen Brandt skal fortsat kunne synge om, at det er dejligt at være københavner.

De fysiske rammer i byen er utroligt vigtige for, hvordan københavnernes oplever byen. Derfor vil Socialdemokraterne tage en række ønsker til byens fysiske fremtoning med til forhandlingsbordet. Byen skal være ren. Med massiv luftforurening og skrald alle vegne så går det ikke. Associationerne går mest i retning af Madam Skrald fra Fraglerne, når man færdes i byen.

Byen skal derimod være indbydende og kunne bruges til rekreative formål. Havnebassiner er et glimrende eksempel. Ligesom en ordentlig belysning skal gøre det muligt at løbe sig en tur trygt ved aftenstide.

Byen skal være levende. Planen Gang i København er et godt skridt på vejen i den retning. Og så skal byen være tilgængelig og nem at færdes i. Det kræver ordentlig kollektiv trafik, gode cykelforhold og ordentlige veje.

Nu vi taler veje, må vi indse, at vi skubber et stort vedligeholdelsesefterslæb foran os. Det gælder både skoler, idrætsanlæg og veje. For alle tre ting er det på tide at handle. Vi kan simpelt hen ikke være tjent med at have en by, hvor vores anlæg nedslides uden at blive vedligeholdt.

Socialdemokraterne vil lave en genoprettelsesplan på de 3 områder. Derfor ser vi gerne, at vi laver en flerårig aftale for budgettet. Ikke bare er det sundt fornuft at sprede anlægsudgifterne over flere år, det er også hensigtsmæssigt at tænke driftsudgifter i et flerårigt perspektiv.

Mange af de budgetønsker, som jeg har nævnt i min tale, det er nogle, som i virkeligheden kan betragtes som investeringer. Det gælder investeringer i arbejdsmiljø, der på lang sigt skal spare os penge ved at nedbringe sygefraværet. Det gælder investeringer i folkesundheden, som skal spare os for sygehusudgifter ved at nedbringe dem og meget mere.

Hvis vi skal skabe os selv et rum til at foretage sådanne investeringer, der er gode for både københavnernes livskvalitet og den kommunale økonomi, ja, så er et flerårigt budget en rigtig god ide.

Når det gælder investeringer i fremtiden, så må jeg også her til slut nævne planen om de 5.000 boliger til 5.000 kr. Jeg nævner dem såmænd ikke, fordi der skal sættes penge af til dem i budgettet, det skal der ikke, for kommunen afholder jo ikke nogen udgifter ved byggeriet af de billige boliger. Til gengæld kan kommunen på lang sigt komme til at afholde udgifter ved at lade være med at bygge dem.

I løbet af foråret har vi snakket meget om, hvordan vi skal sikre højt kvalificerede offentligt ansatte til at varetage primære serviceområder som folkeskolen og ældreplejen. Vi har også snakket om rekrutteringsproblemer, der er simpelt hen ikke kvalificerede ansøgere nok. Situationen kan risikere at blive endnu værre, hvis vi ikke gør noget ved boligsituationen.

Allerede nu flytter sygeplejersker, hjemmehjælpere og folkeskolelærere ud af kommunen, fordi de simpelt hen ikke har råd til at bo her. De dygtigste af dem gider ikke pendle langt til arbejde hver dag, så de søger job tæt på der, hvor de bor. Hvis vi ikke passer på, kan der blive tale om en regulær

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

fagflugt, som kan presse både kommunens økonomi og kvaliteten af den offentlige service. Det er blot en af grundene til, at de billige boliger er nødvendige at bygge.

Det er også nødvendigt at bygge billigt, hvis byen skal hænge socialt sammen, det gør den jo ikke, når hele gruppen af mennesker med almindelige indkomster mangler. Så er det nødvendigt på grund af helt almindelig menneskelig anstændighed. Vi kan simpelt hen ikke acceptere en situation, hvor børnefamilier presses ud af byen eller tvinges til at bruge flere timer hver dag på transport i en i forvejen hårdt presset hverdag. Derfor skal der bygges billigt nu.

Heldigvis er det jo sådan, at kommunen rent faktisk tjener penge på grundsalget. Når fonden for billige boliger skal bygge, må de købe egnede kommunale byggegrunde. Jeg synes, at det er oplagt at lade købesummen indgå i budgetforhandlingerne. Hvis der skal bygges på Kløvermarken, vil kommunen få et kæmpestort beløb ind i grundsalg. Socialdemokraterne er villige til at lade det beløb indgå i budgetforhandlingerne, så det eksempelvis kan bruges på en gennemgribende reovering af idrætsfaciliteterne.

Jeg startede min tale med at understrege, hvor vigtigt det er, at København bliver en by, som vi kan være stolte af, en by, der tager sit ansvar seriøst i forhold til at drage omsorg for københavnernes. Det kræver kvalitet i den offentlige sektor. Med en flerårig budgetaftale har vi muligheden for at bruge den sunde københavnske økonomi til virkelig at rykke noget.

I Socialdemokratiet glæder vi os til at samarbejde med alle Borgerrepræsentationens partier om at nå det mål.

Mange tak for ordet.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Før jeg giver ordet til Martin Geertsen, så vil jeg godt lige rette en særlig velkomst til et tidligere medlem af Borgerrepræsentationen, nemlig tidligere statsminister Anker Jørgensen. Det er rigtig hyggeligt at se dig herinde hos os i dag, velkommen til.

Borgmester **Martin Geertsen**: For 2 år siden sagde jeg i min budgettale, at det går helt forrygende godt i København. Siden er det ikke blevet værre, vel nærmest tværtimod. Så jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde for 2 år siden, det går forrygende godt i København.

Der bygges som sjældent set. Nye boligområder skyder op, og nye områder tages, og nogle foreslås taget i brug for at udvide og udvikle København. Og det er ikke bare i kedeligt gråt beton, nej det er faktisk sådan, at cremen af danske og udenlandske arkitekter kaster sig med den største ildhu over København.

Økonomien har det også godt i København. I 1994 skyldte vi i størrelsesordenen 15 mia. kr. I 2007 vil vi skylde 2-3 mia., og javel, det er mange penge sidst på måneden, men vi hævler af på gælden, og inden for en overskuelig årrække er den, om alt går vel, væk.

Ledigheden er lav. Og som om det ikke skulle være nok, så holder vi holder også skatten i ro. Faktisk så ligger vi i modsætning til, tror jeg, hvad mange mennesker egentlig tror, under landsgenemsnittet. Fundamentet er med andre ord i orden. Og det kunne nok få en og anden til at læne sig sådan veltilfreds tilbage, børste støvet af hænderne og sige: Well done, nu kan vi endelig få noget ro og slappe lidt af.

I Venstre har vi det lige præcis modsat. Det er nu, der skal smedes, det er præcis nu, at vi skal sætte ambitionsniveauet op. Venstre vil stille sig bag en udvikling, hvor København træder ind i selskabet af internationale storbyer. Hvor vi ikke bliver slået med forbavselse, når vi i København er de bedste, de største og klogeste eller oplever det bedste, det største og det klogeste, men opfatter det som en helt naturlig ting, at vi kan og oplever det ekstraordinære i Danmarks hovedstad.

Så derfor i stedet for at lade os nøje med et budget, hvor vi bagefter sidder tilbage med fornemmelsen af, at det var godt nok og ok, ja så har Venstre ambitionen om at medvirke til at skrue et budget sammen for næste år og i kommende år, som signalerer, at vi vil noget med vores by. Et budget,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

der peger fremad og er mere og andet end ”alt godt fra havet”. for os er det vigtigt, at ambitionerne bliver skruet op.

I Venstre har vi en ambition om København som den effektive by. Den effektive by er en by, hvor politikerne bliver ved med at stille sig selv spørgsmålet: Kan vi gøre tingene lidt billigere?

Københavns Kommune har efter vores opfattelse et voldsomt effektiviseringspotentiale. Moderne informationsteknologi, centralisering af forskellige typer af administrative funktioner, mindre ledelse og mere service er blot nogle af de områder, som vi vil pege på.

Venstre vil have konkurrenceudsat Københavns Kommune. Vi vil have flere opgaver sendt i udbud. DI offentliggjorde midt i sommerferien en analyse, som viser, at Københavns Kommune ville have 2-300 mio. kr. mere til serviceforbedringer, hvis vi var lige så flittige til at udbyde opgaver som kommunerne i Københavns Amt. Skal vi indfri vores egne ambitioner om at gøre København endnu bedre at leve i og besøge, så er der efter min opfattelse intet at betænke sig på, vi skal have lidt en langt mere offensiv udbudspolitik.

Vi vil med andre ord have konverteret Københavns Kommune fra at være en stor selvkørende maskine med sit eget ustyrbare liv til at være Danmarks største indkøbsforening. I Danmarks største indkøbsforening koncentrerer man sig om at levere de bedste og billigste ydelser til kunderne, uanset om de er produceret i offentligt eller privat regi.

I Venstre har vi en ambition om København som ”Den billige by”. Venstre vil gøre det billigere at leve i København, og det er ikke kun for de 5.000 familier, som til sin tid – måske – flytter ind i det såkaldte Billig Bolig-projekt. Nej, vi vil gøre det billigere for langt flere københavnere. En families udgifter er jo både mangfoldigt og vidt forskelligt sammensat, der er udgifter til husleje, mad, tøj, fornøjelser, transport, men også til de ydelser, som det offentlige, det vil sige i det her tilfælde, kommunen har monopol på at levere. Det kan være til pasning, hvis man har børn eller til pleje og omsorg, hvis man er ældre.

Inden for kort tid vil Venstre fremlægge en plan for, hvordan vi vil gøre det billigere for den enkelte at bo og leve i København.

I Venstre har vi en ambition om København som den Den Trygge By. Det skal være trygt at bo i København, det skal være trygt at færdes i de københavnske gader, men det skal også være trygt at blive ældre i København. Ja, tryghed betyder meget forskelligt for forskellige mennesker.

For os betyder Den Trygge By, at det skal være trygt og sikkert at færdes i byens gader og stræder. Børnene skal kunne sendes i skole uden risiko for at blive generet eller overfaldet. Man skal kunne bevæge sig i nattelivet uden at blive udsat for et umotiveret overfald. Københavns Politi bør og kan selvfølgelig opklare og med deres blotte tilstedeværelse dæmme op for meget.

Men vi kan altså også gøre meget fra kommunal side. Især over for de unge under 15 år, som ikke kender grænsen mellem rigtigt og forkert. Der skal efter Venstres opfattelse skrives meget tidligere ind over for dem, der i pædagogisk sprog kaldes de utilpassede unge, også i form af tvangsfjernelser, hvis det er udvejen for den enkelte. Og ikke mindst, hvis det er det, der skal til for at bryde op i usunde miljøer. Det er vi villige til at bruge flere penge på.

For os betyder den trygge by også, at man skal kunne se sin alderdom trygt i møde. Derfor var den behandling, som de ældre på Fælledgården blev udsat for tidligere på året, selvfølgelig fuldkommen uacceptabel. Vi vil gerne bruge flere penge på den enkelte ældres omsorg, flere penge på, at den enkeltes omsorg bliver så kvalificeret bragt til verden som overhovedet muligt. En opfattelse, som vi deler med regeringen, som i forbindelse med aftalen med Kommunernes Landsforening har afsat midler til at forbedre forholdene for de ældre, penge, som efter vores opfattelse så også skal gå til forbedringer på ældreområdet og ikke til alt muligt andet.

Her ligger overborgmesteren og jeg jo altså så et stykke fra hinanden. Måske man kunne forlange af overborgmesteren og hendes parti, at de penge, som er afsat af regeringen til ældreområdet, at de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

rent faktisk også bliver anvendt på ældreområdet og ikke lader dem flyde ind i den almindelige hus-holdning. Måske det kunne være en ide, inden man begynder at angribe regeringen.

Men ikke desto mindre, jeg tror ikke, velfærdsstaten er løsningen på alt. Uanset hvor mange penge, vi til syvende og sidst vælger at anvende på ældreplejen eller for den sags skyld på andre offentlige serviceområder, ja så kan vi aldrig nogensinde komme den dårlige personlige moral til livs. Eller omvendt, argumentationen om for få penge må aldrig blive og er ikke en undskyldning for at behandle sine medmennesker med mangel på respekt.

I Venstre har vi en ambition om København som den smukke by. København skal være renere. Midt i sommerheden kunne Berlingske Tidende berette således: ”Turistorganisationen Wonderful Copenhagen har i løbet af sommeren som noget nyt modtaget uopfordrede klager fra turister og journalister, der besøger København, som klager og undrer sig over, at gaderne i den ellers smukke by er så beskidte.”

Det synes jeg ganske enkelt ikke, vi kan være bekendt. Én ting er, at vi selv skal leve med skidt og møg til op over begge ører, det er i sig selv uacceptabelt, men vores gæster skal da opleve en by, som funkler. Byens turister, om de kommer fra Berlin eller Bøvlingbjerg, skal opleve en by, som byder dem velkommen. En beskidt by er det samme som at udtrykke ligegyldighed både over for os selv, men jo altså også over for byens gæster.

Venstre vil arbejde for en renholdelsesgaranti. Vi vil udstikke en garanti til københavnernes og byens gæster, der skal være rent i de københavnske gader. Det kan være, det koster 35 mio. kr., det kan være det koster mere, det kan være, det koster mindre. Men uanset hvad det koster, så er det en dårlig forretning at lade være. De turister, som vi skal leve af i fremtiden, de kommer næppe tilbage til en møgbeskidt by.

Jeg startede med at sige, at det går godt i København, vi har orden i økonomien, vi høvler af på vores pengegæld, men der er andre typer af gæld. En af de tunge er vedligeholdelsesgælden, det er den gæld, som vi har oparbejdet igennem årtier ved ikke at holde vores ejendomsmasse i en ordentlig stand. Vores skoler, veje, idrætsanlæg og meget andet er nedslidte, og det skal der kort og godt gøres noget ved. De københavnske forældre skal have lysten til at sætte deres børn i den københavnske folkeskole tilbage, og det skal være i indbydende og moderniserede skoler.

Bilerne, hvad enten man kan lide dem eller ej, skal køre på veje, hvor man ikke risikerer uoprettelige skader på undervognen. Og de mange idrætsglade københavnere skal ikke klæde om i omklædningsrum, hvor sidemanden højst sandsynligt er en rotte. Dertil kommer, at jo længere vi venter med at investere i genopretning des dyrere bliver det.

Den smukke by handler for Venstre også om den måde, hvorpå vi bygger nyt. Venstre har arkitektoniske ambitioner på byens vegne. Vi er i modsætning til så mange andre ikke bange for det høje eller det spektakulære eller for den sags skyld for begge dele på én gang.

Tværtimod er vi faktisk mere bange for, hvordan vores efterkommere vil bedømme os, hvis vi ikke tør springe ud på dybt vand, prøve det nye, prøve det anderledes, udfordrende og det provokerende. Lad os være modige i den måde, hvorpå vi udbygger og fornyer byen.

Og lad os i den forbindelse huske, at en udbygget by ikke kun handler om flere boliger, men at der med flere boliger også stilles helt berettigede krav om skoleudbygninger, ordentlige veje og mulighed for rekreativ udfoldelse.

For os er den smukke by også en by med grønne områder, en by med lunger, en by med rekreative områder. Vi skal sørge for en balanceret udvikling, hvor vi udvikler byen med respekt for de grønne områder. Vi skal med andre ord passe på byen.

Venstre har en ambition om København som den livlige by. Nu vil jeg bede forsamlingen forestille sig en by uden teatre, uden biografteatre, uden små listige steder til den sene nattetide, uden parader eller andre festlige indslag i bybilledet. Det er vanskeligt at forestille sig, ja, det er nærmest umuligt at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

forestille sig og heldigvis for det. Sådan skal København nemlig ikke være, København skal være en livlig by, en by præget af store og små oplevelser til store og små københavnere.

Venstre vil gerne medvirke til at investere i at tiltrække endnu flere internationale sports- og kulturbegivenheder til København. Og når jeg siger endnu flere, så er det fordi, at det faktisk allerede er lykkedes for os at tiltrække en hel del af slagsen. Lad mig blot nævne et par enkelte, MTV-Music Award til efteråret, en stor event med deltagelse af de allerstørste stjerner på den internationale musikscene kombineret med Copenhagen Music Week, hvor snart sagt alle byens spillesteder giver den mere gas end normalt.

I 2009 får vi besøg titusindvis af forventningsfulde homoseksuelle kvinder og mænd, som vil deltage i megaeventen Outgames, en organisatorisk og økonomisk udfordring af de større for København.

Men vi har ambitioner om mere. Vi vil gerne investere flere midler i at tiltrække internationale begivenheder til København af tre årsager. For det første, fordi vi gerne vil give københavnernes mulighed for at opleve det unikke inden for sport og kultur på allernærmeste hold. For det andet fordi internationale begivenheder er et godt redskab i bestræbelsen på at brande København. Og endelig så skaber begivenheder mere omsætning i København.

Venstre vil arbejde for, at Københavns Kommune enten alene eller i samarbejde med andre offentlige og private investorer investerer i nye kultur- og sportsbyggerier i København. Og flere projekter presser sig på i det, man vel kan kalde den sådan lidt større ende, uden at jeg dermed vil udelukke, at mit parti giver tilslutning til andre. Det er en multianvendelig hal ved Parken på Østerbro, her er planlægningen langt fremme. Det er en Multiarena i Ørestad, det er et nyt hovedbibliotek. Endelig er vi positivt stemte over for etableringen af en kunsthall i Ørestaden.

Venstre vil også gøre det nemmere at skabe oplevelser i byens rum, væk med snærende og unødvendige restriktioner, væk med misundelsesafgifter og lad i stedet det frie initiativ blomstre. Venstre vil i den forbindelse arbejde for, at ansøgningsprocedurerne i forbindelse med anvendelsen af byens rum gøres nemmere, og vi vil afskaffe afgiften for arrangementer i byens rum og den såkaldte udeserveringsafgift.

Og så kan jeg ikke lade være med at nævne et af mine egne små hjertebørn, som jeg håber på sigt kan danne forbillede for andre områder i byen. Det er Den Hvide Kødby. Her er det hensigten, at de traditionelle slagtererhverv skal bo dør om dør med kreative erhverv, kommercielle og ikkekommercielle. Jeg nævner det her, fordi jeg tror, at vi i vores politiske beslutninger skal gøre os endog meget store anstrengelser for at tilgodese og imødekomme en række af disse erhverv, både de etablerede og vækstlaget. De udgør nemlig et endog meget stort hjørne af det, som jeg tror, København skal leve af i fremtiden.

Venstre har en ambition om København som Den Kloge By. Her i København deler Venstre den ambition, som regeringen har på landsplan, nemlig at viden, forskning og uddannelse bør være en af, hvis ikke den afgørende forudsætning for fortsat velstand. I hovedstadsområdet og Øresundsregionen betyder det, at vi via vores erhvervs- og planlægningspolitik skal søge at tiltrække videnstunge virksomheder. Vi skal igennem alle vores politikker gøre det attraktivt for virksomheder og medarbejdere at etablere sig i landets hovedstad.

Vores uddannelser skal være i verdensklasse. De studerende på de videregående uddannelser i hovedstaden skal indvies i det ypperste. Ungdomsuddannelserne skal virke tiltrækkende. Vi skal have alle ind, uden at det går ud over kvaliteten.

I København skal vi sørge for at lægge grundlaget for en københavnsk befolkning, som er gearret til et samfund, hvor viden i bred forstand er en afgørende forudsætning for at klare sig økonomisk, socialt osv. Det grundlag burde skabes i den københavnske folkeskole, men forudsætningerne har ikke været til stede. Den københavnske folkeskole er nedslidt mentalt og fysisk. I Venstre mener vi, at børnene, forældrene og vi politikere bør have høje forventninger til den københavnske folkeskole. Lad mig nævne nogle af dem, der er centrale for Venstre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Københavnske børn skal være blandt landets bedste til at læse, være de bedste i matematik og naturvidenskab. Alle københavnske børn skal kunne læse, når de kommer i 3. klasse

De københavnske skoler skal være bedre til at holdele efter niveau, interesser, køn, sprog osv. De københavnske skoler skal have mere fokus på resultater, dokumentation og evaluering. Skolelederne skal resultatlønes. Der skal opstilles kontrakter for hver enkelt leder med fokus på udfordringerne. Får man bugt med problemerne og udfordringerne så er der kontant bonus. Er det modsatte tilfælde vil vi stille krav om yderligere fokus på resultatopfølgning.

Forældrene skal inddrages og ansvarliggøres i forhold til børnenes skolegang både i forhold til indlæring, men også i forhold til adfærd, og ja, adfærd er vigtig. En vigtig forudsætning for, at de københavnske børn bliver bedre og dygtigere er, at tiden bliver brugt til at undervise og ikke til at diskutere rammerne for god og dårlig adfærd. De rammer bør ligge fast, og derfor skal det naturligvis have konsekvenser for den enkelte elev, hvis man sagt på godt dansk ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt.

Endelig vil jeg også nævne, at enhver analyse, man næsten kan få fat i på skoleområdet, viser, at sund mad, økologisk eller ej, og masser af motion er vigtige forudsætninger for, at vores børn overhovedet lærer noget.

Skolerne i København trænger til målrettede, og det er vigtigt at understrege målrettede investeringer i den retning, som jeg her har skitseret. I Venstre er vi er klar til at lægge stemmer til disse målrettede investeringer. I det hele taget så er vi sammen med vores borgerlige venner i Det Konservative Folkeparti og i Dansk Folkeparti klar til, og vi glæder os til at komme i gang med forhandlingerne om næste års budget.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Tak til Martin Geertsen.

Borgmester **Klaus Bondam**: Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Det Radikale Venstre i år sætter sig til forhandlingsbordet her på Københavns Rådhus med et klart ønske om at kunne indgå i en flerårig budgetaftale. I Det Radikale Venstre glæder vi os til at stå sammen med flertallet på Rådhuset bag de bedste løsninger for byen.

I budgetforhandlingerne vil jeg og Det Radikale Venstre gå efter bl.a. følgende mål: bedre forhold for cyklisterne, flere midler til byens renholdelse, penge til vedligeholdelse af veje og gader, bl.a. Købmagergade og Hauser Plads, flere og bedre offentlige toiletter, økologisk mad i 75 pct. af kommunens køkkener og kantiner og en helhjertet og aktiv indsats på vejen mod at blive Europas miljøhovedstad.

Danskerne går for at være verdens lykkeligste folk. Hvad er det, der gør os så lykkelige, og hvad er det egentligt, vi københavnere midt i vores lykke går rundt og ønsker os. Hvad ønsker vi os ikke bare i morgen eller til næste år, men om 5, 10, 15 år ud i fremtiden? Det er noget af det, som mange københavnere heldigvis taler tit om. Det være sig, når vi cykler sammen ned af Nørrebrogade om morgenen, eller når vi mødes i dag- og nattelivet i byens rum rundt omkring på gader og stræder.

Konklusionen synes altid at være den samme, københavnere vil gerne have muligheder og løsninger, når det handler om at sikre en by, hvor der er plads til og brug for alle. Københavnerne vil gerne have muligheder og løsninger, når det handler om at skaffe flere og billigere boliger. Københavnerne vil gerne have muligheder og løsninger, når det handler om at sikre, at den by, vi afleverer til vores efterkommere, er i en hel del bedre stand, end da vi overtog den.

Det er vel også, at der for få dage siden var en sygeplejerske, der sagde til mig, bare flere herinde på Rådhuset ville bruge lidt mere tid på at se på mulighederne i stedet for hele tiden kun at fokusere på begrænsningerne.

I valgkampen i efteråret 2005 afgav Det Radikale Venstre det løfte til københavnere, at enhver stemme afgivet på os ville være en stemme, som ville blive brugt til at skabe indflydelse, forandring

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

og udvikling. Det er også grunden til, at vi, umiddelbart efter at valgstederne var lukkede den 15. november, trak i arbejdstøjet og stillede os til rådighed for et loyalt, ansvarligt og forpligtigende politisk samarbejde.

Siden 1. januar har vi været optaget af at præsentere vores bud på muligheder og løsninger. Det har været i forbindelse med forhandlingerne om det store folkeskoleforlig Faglighed for Alle eller integrationsaftalen. Og det har også været i forbindelse med store og små politiske udspil som f.eks. Gang i København, metropolzonen og andre gode, forfriskende og befriende nytænkende politiske initiativer.

I alle sammenhænge har vi oplevet at være blevet lyttet til. Vores radikale input er blevet modtaget meget konstruktivt, vi er blevet mødt med et ønske om samarbejde og dialog. Det er på denne baggrund, at vi ønsker at indgå en aftale, som baserer sig på visioner og fremsyn, og som lægger de lange linier, en aftale, som er flerårig.

Ord som tillid, ansvar, engagement og omsorg er centrale for Det Radikale Venstre, også når det handler om København. Vi vil gerne gøre vores til at sikre en udvikling, der sikrer en mangfoldig og internationalt orienteret by med et stærkt udsyn mod den omkringliggende verden. Vi vil gerne, at København er et storbysamfund, der skaber muligheder for sine borgere frem for begrænsninger.

Vi mener, at det offentlige, at vi som kommune fortsat kan og skal spille en afgørende rolle, som sørger for at integrere og inddrage alle byens befolkningsgrupper som aktive medspillere.

Vi synes, at København skal udvikles med udgangspunkt i byens potentialer og ikke ud fra en romantisk og drivende sentimental forestilling om, hvordan den har været. Vi tror på, at storbysamfundene i de kommende år i langt højere grad end nationerne vil tegne udviklingen i vores del af verden.

Derfor skal vi tage vores rolle som centrum i Øresundsregionen – og dermed en central prik på kortet af Nordeuropa – meget alvorligt. Vi oplever, at byen ligesom naturen er dynamisk, organisk og i konstant forandring. København må aldrig stå stille.

Og endelig så er byen de kommende års miljømæssige højborg, hvis vi vil den bæredygtige udvikling, som vores børn og børnebørn fortjener. Det er vores håb, at bilerne rykker ud af byen, i takt med at partikelfiltre, betalingsringe og nye byrum til leg og liv rykker ind. Vi vil et København, hvor et godt miljø er med til at skabe de bedste sociale og kulturelle udfoldelsesmuligheder for mennesker.

På mandag vil de radikale ordførere gå mere detaljeret gennem en række radikale input til de kommende budgetforhandlinger. Men med udgangspunkt i ovennævnte vil vi gerne være med til at styrke hele integrationsområdet.

Derfor er Det Radikale Venstre meget tilfreds med de mange initiativer, som integrationsforliget indeholder. En stor del af integrationsproblemerne har rod i sociale problemer og problemer med at få et job. Det kan ikke være rigtigt, at så mange københavnere skal snydes for et sprog, en uddannelse og et arbejde. Med den gunstige beskæftigelsessituation, som landet befinder sig i i disse år, så er det en stor falliterklæring, hvis vi ikke formår at få øget beskæftigelsen blandt indvandrere. København skal være en åben og tolerant by, og tilflyttere fra ind- og udlandet skal føle sig velkomne hos os. De skal sikres bedst mulige betingelser for at etablere sig og forsørge sig selv og sine nære.

Jeg har selv været ude med et forslag om Gadens Helte, en simpel idé, der adresserer både beskæftigelsesproblematikken og renholdelsen af byen. Det er selvfølgelig langt fra nok, men er et eksempel på, hvordan vi i højere grad skal tænke byen i helheder, også når det gælder budgetforliget og forvaltningssamarbejderne.

Det Radikale Venstre vil gerne styrke København som oplevelsesby. Det forudsætter bl.a. et fortsat intenst og koncentreret arbejde med reoveringen af de nedslidte københavnske idrætsanlæg. I tråd med vores udvikling af byens potentialer vil vi også gerne styrke anvendelsen af byens udendørs rum til idræts- og motionsformål på gadeplan.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Vi håber også, at en styrkelse af Copenhagen Eventures og hele festivalområdet kan få flertal, og vi glæder os til at indgå i forhandlingerne om en københavnsk filmfond. Ligesom jeg går ud fra, der er enighed om, at vi skal afholde et enestående Outgames i København i sommeren 2009.

For Det Radikale Venstre er internationalt udsyn et must for en storby som København. Udviklingen af vores by sker igennem samarbejde og udveksling af ideer med andre storbyer, vores internationale kultursamarbejde med f.eks. Berlin eller en andre storbyer i Europa.

I foråret var Det Radikale Venstre med, da der blev indgået en omfattende, bred aftale om Faglighed for Alle. Vi vil gerne øge trygheden i og omkring den københavnske folkeskole. Der skal skabes tryghed i skolegården, omkring fagligheden, og skolens ledelse skal styrkes i kampen for at folkeskolen bliver det naturlige førstevalg for de københavnske familier. Kun på den måde kan vi få en folkeskole, der hænger sammen med resten af samfundet.

Også inden for sundhedspolitikken ser vi den sociale ulighed gøre sig gældende. Det er de dårligst stillede, de fattigste, folk uden for arbejdsmarkedet og uden netværk, der oftest bliver syge, én ulykke kommer desværre sjældent alene. Det Radikale Venstre vil derfor gerne sætte penge af til at få stoppet den negative spiral og få sat gang i en sund udvikling.

Hele folkesundhedsområdet skal have et løft. Alt for mange københavnere lider af livsstilssygdomme, som har det med at hobe sig op i storbyer. Den virkelighed skal vi naturligvis tage udgangspunkt i og kæmpe for, at københavnere skal have et lige så godt og sundt liv som alle mulige andre danskere i resten af landet. Og i den forbindelse ligger det snublende nært at arbejde for at styrke forebyggelsesindsatsen blandt Københavns Kommunes mange tusinde dygtige ansatte.

Det er også helt afgørende for det Radikale Venstre, at vi i København lever op til et image om at være en socialt ansvarlig by. Det gælder i særlig grad udsatte børn og børnefamilier. Mange af de problemstillinger, vi står med i dag, er et levn fra en forfejlet og for sen indsats. Vi skal styrke og hjælpe de udsatte familier til at varetage opgaven med at give deres børn en tryk opvækst.

Vi hilser i øvrigt den radikale folketingsgruppes børneudspil velkommen. Skal vi lave forebyggende og fremtidssikret politik, så er vores børn nøglen.

En anden udsat gruppe i det københavnske landskab er narkomanerne. Det Radikale Venstre vil arbejde for at få et åbent værested med professional bemanding. Det er ikke rimeligt, at en kælderskakt eller bagsiden af en skraldespand er det bedste ly, vi kan tilbyde disse mennesker.

Så står hele prostitutionsindsatsen højt på den radikale ønskeliste. Vi ser gerne en langt mere offensiv prostitutionspolitik i København, der både arbejder med sociale og forebyggende tiltag.

Men vi skal sørge for at sikre kvalificeret og motiveret arbejdskraft blandt vores frontmedarbejdere i kommunen. Der skal gøres noget ved socialrådgivernes løn- og arbejdsforhold, så de har det bedste udgangspunkt for at udføre et professionelt stykke arbejde og yde god indsats over for de københavnske borgere.

Og lad mig så lige også komme med et par bemærkninger om teknik- og miljøområdet. Alle, der har haft deres gang i det her hus gennem årene, ved, at dette område gennem de sidste 8 år og er blevet behandlet ganske stedmoderligt. Nu er tiden kommet, mine damer og herrer, til at give byens offentlige rum et tiltrængt løft. Uanset om vi taler om vejene, renholdelsen, toiletterne eller byrummenes evne til at leve op til københavnernes behov om oplevelser og udfoldelsesmuligheder, er efterslæbet betydeligt. Det ses mere end tydeligt, og det bør vi rette op på hurtigst muligt.

Samtidig skal vi i de kommende år styrke de særlige kvaliteter, som gør København til en unik by. Her tænker jeg naturligvis på cykeltrafikken og på vores fantastiske Middelalderby. Jeg mener, at tiden er inde til at gennemføre en nytænkning af Middelalderbyens trafikale indretning. Der er så mange kvaliteter i Middelalderbyen, som ikke kan blomstre, fordi der ikke er foretaget prioritering i hensynene i de sidste mange år. Jeg tror, at vi gennem en åben dialog, hvor vi får belyst mulighederne og problemerne, virkelig kan sætte en ny dagsorden for Middelalderbyen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Det siger sig selv, at en genopretning af Købmagergade og Hauser Plads er essentiel i denne forbindelse. Det er pinligt, det er en skandale, at der ikke er sket noget endnu, og vi kan ganske simpelt hen ikke være det bekendt. Hvis vi tager fat nu, så kan vi sammen med de tanker, der p.t. tænkes om metropolzonen, igen bringe byens centrum tilbage til ære og værdighed.

I den sammenhæng er det også afgørende, at København bliver Europas reneste hovedstad. Sommerens hedeølge sammenholdt med et meget skrabet renholdelsesbudget, 15 mio. kr. er sparet væk det seneste år, er simpelt hen ikke holdbart for en storby som København.

En forbedret renholdelse er sammen med en bedre vedligeholdelse forudsætningen for at løfte respekten for vores værdier og ambitioner. En dårlig vedligeholdelse og renholdt by sender negative signaler til omgivelserne. Hvordan reagerer vi ikke selv, når vi træder ind i et hjem, der ikke er rent og velholdt.

Der skal selvfølgelig tilføres økonomiske midler til en forbedret renholdelse, så vi kan få en ren by til glæde for som københavnerne og ikke mindst til glæde for byens mange gæster fra ind- og udland.

Det skal her ikke være nogen som helst hemmelighed, at Det Radikale Venstre går ind for at begrænse biltrafikken i København, bl.a. med trængselsafgifter. Vi er meget glade for, at der for længst er sikret politisk opbakning til dette her i huset, hvorimod det desværre kniber betydeligt mereovre på Christiansborg.

Men vi bør ikke vente på regeringen. I stedet bør vi satse kraftigt på at forbedre forholdene for cyklisterne. Vi må ikke glemme, at cykeltrafikken er forklaringen på, at det ikke er gået helt galt med biltrafikken for længst. Derfor er forbedring af forholdene for cykeltrafikken, fastholdelse og allerhelst udbygning af cyklistandelene det bedste og billigste, vi kan gøre for at modvirke biltrafikproblemerne og forbedre folkesundheden.

Vi skal skabe nogle rammer for cyklisterne i byen, som øger fremkommeligheden og giver bedre mulighed for at parkere sin cykel, så den ikke er til gene for forbipasserende, barnevogne og butiksvinduerne. Cykeltrafikken er et af de allerbedste og allerstærkeste såkaldte brands for København. Vi har her noget unikt i næsten alle henseender, det må vi gøre alt for at bevare og forbedre.

Apropos brands så har jeg flere gange sagt, at københavnerne har højdeskræk, fordi jeg med misundelse har set, hvordan Malmø opfører det ene smukke højhus efter det andet. Men jeg tror faktisk, at når dagen oprinder, så vil københavnerne vil værdsætte de fantastiske syn og udsyn, som højhuse vil give, hvis de ligger på de rigtige steder.

Derfor vil jeg også sammen med overborgmesteren tage en åben debat med københavnerne om, hvordan vi kan gribe højhusdebatten an på en konstruktiv måde. Højhuse er en af de ting, der adskiller en metropol fra en forstad. Det særlige ved en metropol er den intensitet, der opstår, når mange lever tæt sammen. Højhuse giver også mulighed for at blande erhverv med boliger, selv om der ikke er tradition for det i Danmark endnu. Højhuse kan ikke at forglemme også være ressourcebesparende. Højhuse og dermed mere og tættere byliv vil være med til at skabe liv døgnet og året rundt, hvilket er et af kendetegnene ved en velfungerende storby. Det afgørende for mig i alt det her er, at vi skal begynde at turde lidt mere.

Når jeg færdes i byen, kan jeg ikke undgå at lægge mærke til de mange udslidte parker og byrum, vi har i, steder, som er nedslidte, steder, som tiden er løbet fra. Jeg kan bare kigge på Guldbergs Plads uden for min egen hoveddør, men de findes i større og mindre skala over hele byen.

Heldigvis er vi ved at være klar til at gøre noget ved det. Vi har en politisk vedtaget byrumshandlingsplan, der gør, at vi kan handle koordineret og organiseret, enkelt og billigt. Vi har en parkeringsstrategi, der giver direkte anledning til forandringer, dels ved etableringen af parkeringsanlæggene, dels ved nedlæggelsen af 1.000 parkeringspladser.

Og sidst, men ikke mindst, har vi snart lokaludvalgene, som kan binde det hele sammen med lokale ønsker for byens udvikling. Det må og skal vi udnytte. Lad os derfor sætte penge af til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

I alle vores bestræbelser på at skabe en bedre by har vi en forhindring, som gang på gang giver anledning til forsinkelser og diskussioner. Det er provenutabet ved nedlæggelse af parkeringspladser. Vi kan ikke forbedre byen uden at nedlægge parkeringspladser på overfladen. Det er godt, at de bliver erstattet og mere til af nye pladser under jorden, men provenuet herfra er jo indregnet i finansieringen af de nye pladser. Nedlæggelse af p-pladser koster derfor penge. Eksempelvis vil en fredeliggørelse af Middelalderbyen betyde p-pladse nedlæggelser og dermed et provenutab.

Ligeledes vil forbedringer for cyklister og busser, ikke mindst styrket fremkommelighed og byrumsforbedringer, koste parkeringspladser på overfladen. Vi foreslår derfor, at vi én gang for alle får håndteret dette provenuproblem ved at sætte penge af i vores budgetter.

Vi har lavet flotte enkeltprojekter, Kongens Nytorv, Prags Boulevard, Søndre Boulevard osv. Men så længe grundvedligeholdelsen på vejnettet er så ualmindelig ringe, svarer det blot til at sætte guldlapper på en krøllet og snavset frakke. Vi må have den rensat og strøget, så vores flotte enkeltprojekter løfter helheden i stedet for at udstille vores forsømmelser. Vi må i år se hinanden i øjnene og lave en flerårig investeringsplan på området. Jeg synes, at vi skal tage os sammen, og jeg synes vi skal aftale at have råd til det.

Vi skal også have et tilgængeligt samfund. Vi skal have en by, der er fysisk indrettet, således at bevægelseshæmmede, hvad enten vi taler om kørestolsbrugere, svagtseende, blinde, gangbesværede, barnevognsførere etc. kan komme omkring på det offentlige vejnet og ind i såvel offentlige som private bygninger. Der ligger en rigtig god og politisk tiltrådt, men ufinansieret plan, der er udarbejdet i samarbejde med bl.a. handicaporganisationerne. Lad os nu gøre noget ved det.

Jeg stod forrest i rækken til at blive drillet af jer, da toiletterne kom på dagsordenen i forsommeren, og ærlig talt, jeg forstår det godt. For vi har formodentlig alle på en meget direkte måde erfaret, at dette servicetilbud er vigtigt for københavnernes. Men selv om vi har genåbnet 10 af de lukkede ubemandede toiletter, er tilbuddene af en meget ringe kvalitet. Der ligger også på dette område en gennemarbejdet plan, som er politisk tiltrådt, men ufinansieret. Lad os nu gøre noget ved det.

Lad mig afslutningsvis sige, at vi efter Det Radikale Venstres opfattelse har en moralsk forpligtelse til at lægge os yderligere i selen på miljøområdet. Den tidligere præsidentkandidat og nu filmaktuelle Al Gore går så vidt som til at snakke om en planetarisk krise, og han frembringer beviserne for, at vi skal tage miljøtruslen meget alvorlig.

Derfor skal København ikke blot være en sund og attraktiv by for københavnernes. Københavnerne skal også have en oplevelse af, at de lever i Europas Miljøhovedstad. Vi skal blive endnu bedre til at skabe konkrete resultater til gavn for både mennesker og miljø.

At forbedringer af miljøet giver værdi til københavnernes, kan der gives talrige eksempler på. Vi har set, hvordan forbedringer af vandmiljøet har gjort det muligt at åbne bade- og fiskemuligheder i Københavns Havn. Vi ved hvor meget, gode forhold for cyklisterne betyder for de bløde trafikanters tryghed, og hvor stor en effekt cyklingen har på folkesundheden. Og vi kender københavnernes holdning til, at vi skal gå foran i arbejdet med at sikre en by, hvor man ikke generes af luftforurening.

Jeg har derfor indbudt overborgmesteren til, at vi sammen kommer med et både visionært og konkret miljøudspil i løbet af foråret. Et udspil, som skal vise, at vi gennem konkrete forbedringer fortsat vil sætte en international dagsorden på miljøområdet til gavn for byens borgere til lands, til vands og i luften.

I forbindelse med de forestående budgetforhandlinger vil jeg imidlertid gerne understrege, at vi allerede i Københavns Kommune har sat os et mål om, at 75 pct. af maden i kommunens køkkener og kantiner, skal være økologisk inden udgangen af 2008. Ud over at være økologisk, skal maden også være sund og god.

For at nå målet og sikre at arbejdet kan fastholdes og forankres, er der behov for tilførsel af midler til opgaven. For mig og mine partifæller er det en lille lakmusprøve på, om viljen på miljøområdet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

er tilstrækkelig stærk til, at vi kan fastholde og videreudvikle Københavns miljøprofil til at blive Europas bedste.

Københavns Kommune skal gå forrest, når det gælder anvendelsen af miljøvenlige, alternative drivmidler i trafikken. Lad os undersøge, hvilke muligheder vi har for i højere grad at anvende alternative drivmidler som biobrændsel og ethanol, så vi belaster miljøet mindre og kan indånde en renere luft. Nu har vi fået den politiske beslutning igennem om at indføre miljøzoner, bedre sent end aldrig, og jeg ser alternative drivmidler som et naturligt næste skridt.

Sagt i al ubeskedenhed mener jeg, at vi radikale møder op til budgetforhandlingerne med både godt humør og masser af bud på, hvordan vi kan gøre København til et endnu bedre sted at være. Derfor føler jeg mig helt overbevist om, at vi bliver svære at komme uden om, og det passer os måske ikke så overraskende helt fint.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Tak til borgmester Klaus Bondam.

Camilla Burgwald (F): Jeg starter lige med lidt forbrugeroplysning om rammerne for min tale. Jeg vil snakke om tre ting. For det første vil jeg snakke om de økonomiske rammer for budgettet i 2007 og i årene fremover. For det andet vil jeg redegøre for baggrunden for til- og fravalg på SF's udvidede ønskeliste til budgetforhandlingerne. For det tredje vil jeg afslutningsvis skære lidt mere ind til benet i forhold til, hvilke klare prioriteringer SF går til budgetforhandlinger med.

Jeg skal lige starte med at sige, at min tale langtfra er udtømmende. Den mere detaljerede gennemgang af SF's ønsker på de forskellige områder overlader jeg til vores ordførere at gennemgå på mandag.

Men Københavns økonomi har det godt. Regnskabet for 2005 viste et positivt resultat, gælden ligger nu under landsgennemsnittet. Der er højkonjunktur, der kommer flere i arbejde og dermed flere skatte kroner i kommunekassen. Uden udgiftsstop kunne vi bruge flere af de penge på tiltrængte velfærdsforbedringer til københavnere.

Det har aldrig været nogen hemmelighed, at vi i SF mener, at den aftale, som KL og regeringen har indgået for kommunernes økonomi i 2007, er noget nær skandaløs. Mens det private forbrug bruger derudaf, vælger regeringen at lægge kommunerne i en spændetrøje. Det er ren ideologi fra regeringens side, og vi er både overraskede og skuffede over, at Socialdemokraterne og de Radikale sagde ja til aftalen. I SF så vi hellere en aftale, der gav rum til serviceforbedringer for borgerne, end en aftale, der binder kommunerne på hænder og fødder.

Men én ting er den spændetrøje, som den borgerlige regering sætter os i, en anden er den, vi helt frivilligt iklæder os hvert år i de tilbagevendende budgetforhandlinger. Det, jeg snakker om, hvis nogen skulle være i tvivl, er vores budgetproces.

For ordet prioriteringsrum indgår nu som en fuldstændig naturlig del af vores alle sammens ordforråd. Men det, der for os er et ikke særlig mundret ord for, hvad det er, vi har at gøre godt med i budgetforhandlingerne, opleves af mange ansatte i kommunen som et voldsomt og tilsyneladende meningsløst indgreb i deres dagligdag.

I starten af året vedtog Borgerrepræsentationen på SF's foranledning, at næste års budgetforslag skulle ligestillingsvurderes. Vi skulle simpelt hen have syn for sagen på, om måden, vi bruger pengene på i København, øger eller forringer ligestillingen mellem kønnene i kommunen. Hvad enten vi kan lide det eller ej, er det stadig primært kvinder, der udfører omsorgsarbejde i den offentlige sektor. Når vi derfor lægger en model til grund for tilvejebringelse af prioriteringsrummet, der rammer de bløde områder hårdest, kan det ikke undgås, at det både forringer velfærden og får negative ligestillingsmæssige konsekvenser.

SF vil gerne have, at det bliver en ny og mere gennemskuelig model, der ligger til grund for budgetforhandlinger i årene fremover. Vi skal prioritere politisk, der skal være samtidighed i formulering

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

af ønsker og sparekrav og vi skal investere langsigtet i bedre arbejdsmiljø, forebyggelse af sygefravær, nedbringelse af stress blandt medarbejderne og dermed opnå bedre service for borgerne.

Og en lille forbrugeroplysning til: Vi regner stærkt med, at forhandlingerne om en ny budgetmodel indgår i budgetforhandlingerne.

Der hersker nok ikke nogen tvivl om, at SF godt kunne præsentere en ønskeliste til budgetforhandlingerne, der langt overstiger det, vi rent faktisk har at forhandle om, men det har vi valgt ikke at gøre. Vi har begrænset os for at demonstrere vores forhandlingsvilje, og jeg vil nu kort redegøre for de til- og fravalg, der ligger til grund for vores prioriteringer.

SF's budgetønsker kan i store træk inddeles i tre blokke: en, der drejer sig om at sikre social sammenhængskraft i byen, en, der drejer sig om miljø og forebyggelse, og en, der drejer sig om at sikre plads til det skæve og mangfoldige København.

SF har en vision om, at københavnske børn skal vokse op i en by med plads og tid alle, i en by uden ventelister til daginstitutioner, hvor der er tid til at lære at binde snørebånd eller stoppe op og studere de sorte prikker på ryggen af en mariehøne med en voksen i hånden. Vi vil have en by, hvor københavnske forældre kan føle sig sikre på, at pædagogerne i byens daginstitutioner har tid til at tage sig ordentligt af deres børn.

Det er nødvendigt for den moderne storbys familie i alle dens variationer, at man kan regne med ordentlig børnepasning i byens institutioner. Det er nødvendigt for pædagogerne med ordentlige arbejdsvilkår, hvis de skal kunne passe godt på vores børn. Det er afgørende for børns velvære og udvikling, at der er tid til omsorg i institutionerne. Et første pejlemærke for de kommende budgetforhandlinger er derfor, at de besparelser, der ligger på daginstitutionsområdet i næste års budgetforslag er fuldstændig uspiselige for os i SF.

Folkeskolen er hele folkets skole, eller det var den i hvert fald engang, og i SF vil vi have, at den skal være det igen. Vi har en vision om, at folkeskolen skal være det naturlige førstevalg for alle københavnske forældre. Folkeskolen skal være der, hvor børn lærer hinanden at kende på tværs af sociale skel, og hvor den faglige kvalitet og de pædagogiske virkemidler til at sikre god indlæring for alle er i top.

I SF mener vi nemlig, at det er fuldstændig afgørende for sammenhængskraften i København, at folkeskolen får et løft. Og når jeg siger sammenhængskraft, så mener jeg, at vi skal modvirke polarisering mellem rige og fattige, mellem ressourcestærke og resourcesvage, mellem dem der har og kan og dem, der ikke har og ikke kan.

Når jeg siger sammenhængskraft, så mener jeg, at vi skal få lagt et solidt fundament for aktiv samfundsdeltagelse af alle borgere. Vi skal få lagt et solidt fundament for forståelse for hinandens forskelligheder og accept og værdsættelse af københavnernes mange ansigter. Det er sammenhængskraft, det bliver grundlagt i børneårene, i daginstitutioner og skoler, og det er derfor, at SF's altovervejende fokus i de kommende budgetforhandlinger vil ligge på børneområdet.

Sammenhængskraft i byen handler også om social ansvarlighed, om ordentlige bosteder for psykisk syge, om behandlingstilbud til narkomaner, om nedbringelse af ventelister på døgntilbud for handicappede børn. Og det handler om, at kommunalt ansatte har tid og overskud til at udføre deres arbejde ordentligt, at borgerne oplever en kommune, et fællesskab, der har tid til at behandle dem og deres sager med omsorg og respekt.

Arbejdspres på byens socialcentre har allerede tidligere sat fokus på, hvad dårligt arbejdsmiljø kan betyde for både enkelte medarbejder og for den service, borgerne får. Senest har debatten om forholdene på byens plejehjem demonstreret, at der også her er behov for en målrettet indsats.

Udfordringerne på ældreområdet er naturligvis mange, der er rekrutteringsproblemer, høj gennemstrømning, højt sygefravær, lavt uddannelsesniveaue og alt for mange krav om dokumentation og kontrol. I SF tror vi, at det bliver et langt sejt træk at forbedre den københavnske ældresektor, og på sigt mener vi, at opnormering og afbureaukratisering på området er vejen frem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Men i de aktuelle budgetforhandlinger vil vi gerne være med til at give et efteruddannelsesløft til social- og sundhedshjælpere.

Det er første gang, vi som ny Borgerrepræsentation skal forhandle budget, og det er nu vi kan udstikke de overordnede linjer, som vi ønsker for byens udvikling i de næste 4 år. SF vil gerne have bilene ud af byen, bedre forhold for cyklister og den kollektive trafik.

Men derudover har vi i SF har en vision om at gøre bæredygtig energi til et vækstområde. Det skåner klimaet for drivhusgasser, skaber arbejdspladser og viser i praksis, hvordan vi kan dække vores energibehov uden at ødelægge klodens klima med stigende mængder af drivhusgasser.

SF's ambition er, at København i 2025 skal være 75 pct. selvforsynende med vedvarende energi, at kommunens institutioner kun bruger vedvarende energi, og at energiforbruget blandt københavnere i det hele taget er markant reduceret. Vi vil have flere solceller, mere jordvarme og mere energieffektivitet i byen.

I det hele taget vil vi i SF gerne gøre op med den holdning, der hedder, at vi lapper, fikser og behandler, når miljø- og helbredsproblemerne banker på. I stedet for at tænke, hvad koster det, og hvad har vi råd til, vil vi hellere tænke, hvad er det værd, og hvad har vi råd til at lade være med. Ud fra den tankegang vil vi gerne afsætte penge til at sikre miljøinitiativer i budgettet f.eks. til forsøg med vedvarende energi rundt om i byen. Som et folkesundhedsinitiativ er gratis, økologisk mad i skolerne en del af den vision, vi har for et bedre børneliv. På anlægssiden mener vi, at de københavnske idrætsanlæg skal have et løft.

Den tredje klump i SF's budgetønsker drejer sig om at sikre plads til det skæve og mangfoldige København. SF's vision for København er, at alle københavnere føler sig som en del af fællesskabet, føler sig velkomne i og forpligtede af fællesskabet. Vi har en vision om, at ingen københavnere skal rammes af regeringens asociale kontanthjælpsloft, at børn og unge i byens socialt belastede boligkvarterer mærker, at samfundet ikke har vendt dem ryggen, og at alle uanset køn, religion, etnicitet, handicap, seksualitet, socialklasse, alder – you name it – skal vide, at de er lige meget værd i København.

Jeg vil så igen gerne fremhæve folkeskolen som en nøgle i forhold til at sikre, at mangfoldighed bliver en styrke, og diskrimination en undtagelse i København. Til at understøtte sidstnævnte mener vi i SF, at vi ved at etablere en diskriminationsombudsmandsinstitution i København kan være med til at vise københavnere, at de alle, hver og én, har Rådhuset i ryggen.

At sikre mangfoldighed drejer sig også om at lade unge og lokale stemmer blive hørt og få indflydelse på de beslutninger vi træffer her i Borgerrepræsentationen. Derfor vil vi i SF gerne have, at der foruden lokaludvalg bliver etableret ungeråd i alle bydele.

Vi vil også gerne afsætte midler til det skæve og sjove København, herunder fremtidssikre den kommende artistuddannelse, og give mulighed for små og sjove indslag i byen, en mobil gøglerpark, mere sommerdans i Fælledparken, graffiti på nogle af byens mure eller internationale events.

Men grundstenen til at se mangfoldighed som en styrke lægges i børneårene, og vejen går også gennem kreativitet og leg. Derfor vil SF gerne bakke op om børnekulturlivet i København. Vi vil have flere driftsmidler til børnekultur, og vil vil have kontingentfritagelse i klubber. Børn skal møde hinanden, de skal lege med hinanden, og de skal opleve hinanden i kreative sociale sammenhænge. De skal opvokse med at tænke kreativt, ikke for at ruste dem til globaliseringen, men fordi den umiddelbare, legende og skabende kreativitet er en af de få dele af menneskelivet, der endnu ikke er fuldstændig kommercialiseret, og fordi det har en værdi i sig selv.

SF's vision for København er meget mere omfattende end det, jeg har skitseret her, og vores ønskeliste kunne være tilsvarende meget længere. Men som jeg annoncerede ved talens start, så har jeg valgt at begrænse mig, og de linjer, jeg har skitseret i talen, vil blive uddybet af de enkelte ordførere på mandag.

Jeg slutter så min tale med at skære lidt ind til benet i forhold til, hvilke klare prioriteringer SF går til budgetforhandlinger med.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

For det første, skolen skal have et løft. Det skal den for at sikre sammenhængskraft i byen og for at sikre gode fremtidsmuligheder for alle københavnere.

For det andet, børn og pædagoger i daginstitutioner skal ikke betale prisen for mange års fejlslagen skolepolitik i København. Derfor siger vi nej til besparelser på daginstitutionsområdet.

For det tredje, næste års budgetproces skal være en del af de aktuelle budgetforhandlinger. Vi vil ikke være med til endnu en budgetlægningsproces, der presser de bløde områder og rammer kvindefagene som en grønthøster. Vi insisterer på at tænke ligestilling også på de overordnede linjer.

For det fjerde skal vi tænke langsigtet i forebyggelse både hvad angår miljø og mennesker, og vi skal sikre plads til det skæve og mangfoldige København.

I min åbningstale for et halvt års tid siden sagde jeg, at SF gerne vil være med til at dreje København 180 grader, og jeg kan hermed bekræfte, at det vil vi stadig gerne. Men jeg sagde også, at det skulle være venstre om, hvis vi skulle være med.

Med vores udspil til de kommende budgetforhandlinger mener jeg, at vi har vist vejen for, hvordan det kan gøres, og helt sikkert er det i hvert fald at vi går efter at trække næste års budget venstre om.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Tak til Camilla Burgwald.

Borgmester Mikkel Warming: Da jeg for snart 20 år siden flyttede til byen, var København fattig, fallit. Nu kaldes byen rig, nye boliger skyder op langs havnen, pladser gøres smukke, byens facader skinner, byens rigdom stråler, stråler så stærkt, at det kan være svært at se skyggerne. Men de er der. Og i mørket er der stadig hjemløse, udstødte og de fattige, der bor i vores by, og byens rigdom har ikke betydet, at der er blevet færre.

Vi ser vores by deles op, bl.a. af et vanvittigt boligmarked. Da jeg kom til København, flyttede jeg til Vesterbro, det var ret nemt og ret billigt at få fat i en lille lejlighed, som så heller ikke var så god. I dag er lejlighederne gode, men de er ikke nemme at få fat i, og de er overhovedet ikke billige.

Boligpriserne skaber polarisering, byen deles op, de fattigste presses sammen i bestemte almene boligområder, mens middelklassen samler sig i de eksklusive, i in-områderne. Det er ødelæggende for vores fælles fremtid, hvis udviklingen fortsætter. Vi skal bryde både de fattiges og de riges ghettoer i København. Også derfor skal der bygges billige boliger i København.

Ingen er vel i tvivl om, at et meget stort flertal af københavnere ønsker, at der bygges billigt i vores by. I den seneste tid har der dog været en del debat om hvordan, og om den vedtagne model for billige boliger holder, og om det kan lade sig gøre at få en husleje til 5.000 kr., om det bliver dyrere, eller om boligerne bliver en gældsfælde.

For Enhedslisten er det helt centralt, at der bygges billigt. De hysterisk høje og grundlæggende asociale boligpriser skal ned, ingen muligheder må lades uprøvet. Derfor har vi også bakket op om den model, som Socialdemokraterne og De Radikale har lanceret med en fond, der står for opførelsen af de billige boliger. Vi hæger ikke om spekulanters og entreprenørers ret til at score kassen på et overspændt boligmarked. Kommunen skal sætte pres på bygherrerne for at tvinge billige boliger igennem.

Vi tror, at det vil gavne debatten om de billige boliger, hvis de partier, der reelt er interesseret i at bryde spekulanternes magt og reelt ønsker, at der bygges for andre end de velstillede, satte sig sammen og fik reddet trådene ud både i forhold til husleje og finansieringsmodeller og fik sat en gennemgribende anden boligpolitisk dagsorden end den, markedet dikterer.

Byggeriet af boliger, billige eller ej, skal selvfølgelig ske i respekt for den by, vi lever i, i erkendelse af, at byen kun giver rum for det hele liv, hvis der også er rekreative arealer, grønne områder, idrætsarealer og naturgrunde. Hver tom grund skal selvfølgelig vurderes, om den skal bebygges, eller skal udvikles som rekreativt område.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Også her vil det være fornuftigt at tænke længere end de i virkeligheden ganske få kommunale grunde, der egentlig er til rådighed i byen. Langt de største byggemuligheder er jo på grunde, som er i offentligt, i fællesskabets eje. Det drejer sig om Ørestaden, Nordhavnen og Sydhavnen. Her sidder kommunen ved bordet i de selskaber, der står for udviklingen af disse store områder.

Vi finder det naturligt, at enhver tvivl om, hvorvidt de billige boliger kan realiseres, fjernes ved, at også de store byudviklingsområder indgår i projektet.

København er på mange måder en økonomisk succeshistorie i disse år. Skatteprocenten ligger endog meget solidt 0,58 point under landsgennemsnittet. Når vi kigger i budgettet, kan vi se, at overskuddet næste år at være pænt over en halv milliard, i 2009 pænt over en milliard, og i 2010 over halvanden milliard i 2010. I år er rådighedsbeløbet mindst ca. 650 mio. kr. Det stiger jo hele tiden, skulle jeg hilse og sige.

Der er altså råd til at investere i København og københavnernes, og det er der brug for, men det må vi ikke. For regeringen og Dansk Folkeparti har bestemt, at københavnernes ikke må bruge deres penge, som de selv vil. De har sat et realvækstloft og indført et skattestop, der betyder, at vi i denne by ikke selv kan bestemme, hvad det er, vi vil. Københavnerne, der bevidst fravalgte det borgerlige sammenrend, må ikke få den anden velfærds politik, de stemte for. Det er udemokratisk, og det er asocialt.

For har vi velfærd i København, når forholdene risikerer at blive forringet drastisk for børnene i børnehaverne, eller når skolerne er så nedslidte. Har vi velfærd, når vi oplever, at nogle ældre ikke behandles anstændigt på vores plejehjem, og den grundige rengøring i hjemmet risikerer at blive skåret væk, eller når psykisk syge sidder på 12 m² uden eget bad og toilet.

Jeg støder ofte på fattigdommens mange ansigter her i København, enlige mødre, der søger om penge til en ny børneseng eller et par nye sko, mennesker, der lever for 1300 kr. om måneden, hjemløse, der bor på byens herberger, folk, der på forskellig vis er røget ud i samfundets grøftkant, og der er fattigdom i vores by, der er fattigdom i vores gader.

Også derfor er der et skrigende behov for, at vi og resten af landets kommuner siger fra over for regeringens bevidste og langsomme nedslidning af velfærden gennem de rammer, de har lagt for kommunerne. Den private sektor dunderer derudaf med 3-4 pct.s vækst om året, mens den offentlige skal holde sig under en halv procent.

København er nu blevet medlem af KL, lad os dog bruge den styrke, byen har, til at sikre, at næste års aftale mellem regeringen og KL giver mulighed for, at den kommunale sektor kan vokse bare med samme hast som den private, så der kan ske et reelt løft i velfærden. Hvis det ikke kan ske, at der så ingen aftale er. For de rammer, som regeringen og Dansk Folkeparti har sat for, hvordan københavnernes kan bruge deres egne penge, forhindrer, at budgettet bliver det store reelle løft for byen, et flertal ønsker, og som man stemte for i november.

Derfor er det vigtigt, at det politiske flertal i København går i front mod regeringens politik, og den erkendelse finder Enhedslisten må være central i budgetforhandlingerne og udmønte sig i politisk handling.

En stor del af de forringelser, vi også diskuterer, når vi snakker budget, er desværre selvskabte. Hvert år skæres der 200 mio. kr. af den daglige drift af servicen over for københavnernes, som så skal omprioriteres i løbet af budgetprocessen.

De årlige omprioriteringer, som det jo kaldes, betyder faktisk et meget stærkt pres på serviceniveauet og et stærkt pres på de ansatte, på institutioner i kommunen. Samtidig betyder det i øvrigt, at det politiske udvalgsarbejde herinde i alt for høj grad koncentrerer sig om at finde forslag til besparelser, hvorved politiske visioner og forslag til reel omprioritering inden for det enkelte fagområde forsvinder. Nu har vi råd, så lad os fjerne den dræbende årlige nedskæringsprocedure, vi har haft i 9 år. Enhedslisten ønsker prioriteringsrummet fjernet.

Vi ønsker et løft i den københavnske velfærd, og vi kan starte med de mange, der står over for de københavnere, der står uden for velfærden. Jeg har ikke mødt nogen ansatte på de mange københavn-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

ske socialcentre, herberger, bosteder for psykisk syge, væresteder for handicappede, plejehjem og hjemmeplejen, der har villet mennesker det dårligt. Jeg har mødt en masse meget engagerede mennesker, der knokler bagdelene ud af bukserne under helt urimelige vilkår.

Det er et politisk ansvar at sikre de offentligt ansatte arbejdsforhold, så deres store faglighed og engagement kan komme til udtryk, et ansvar, der ligger ikke mindst i denne sal. Men skal jeg tilføje, også i det Folketinget, der konsekvent dynger bl.a. ældreområdet og bl.a. det sociale område til med nye krav om dokumentation og administration uden at give en krone mere med til at gøre det.

Enhedslisten her på Rådhuset vil investere i de ansatte, investere i et bedre arbejdsmiljø, hvor medarbejderne er med til at bestemme over arbejdets tilrettelæggelse, hvor efteruddannelse er en ret, alle har, hvor der er respekt om det arbejde, der udføres, og tid til at udføre det. Og sygefraværet skal ned, det er alt for højt på mange områder, men det kræver, at vi investerer.

I budgettet i år er en række grønthøsterbesparelser forklædt som fald i sygefraværet. Problemet er, at hvis de bliver stående, som de står, så risikerer vi, at sygefraværet stiger, fordi arbejdsbetingelser og arbejdsmiljø bliver dårligere. Vi vil i stedet afsætte midler til at investere.

Men hvis de foreslåede besparelser får lov til at stå i budgettet, så kan man i stedet godt regne med, at sygefraværet stiger, fordi arbejdsmiljøet bliver dårligere. Vi vil som sagt den anden vej og i stedet afsætte midler til investeringer i bedre arbejdsmiljø, efteruddannelse og nedbringelse af sygefraværet.

Vi vil i stedet afsætte midler til at investere i arbejdsmiljøet, i efteruddannelse og i nedbringelse af det alt for høje sygefravær. Vi skal hele tiden blive bedre til at servicere de københavnere, der har brug for det, men det kræver også, at vi investerer i de ansatte.

I det hele taget skal velfærden i byen have et løft. Enhedslistens ordførere vil gennemgå de forskellige områder ret grundigt på mandag, så her vil jeg kun kort skitsere nogle af de vigtigste forslag vi vil komme med i budgetforhandlingerne. Men da jeg til forsamlingens sikkert udelte lettelse ikke har tænkt mig at holde en særlig tale om socialområdet på mandag, vil dette område dog fylde lidt ekstra.

På byens skyggeside er der behov for lade lyset, opmærksomheden skinne klart og tydeligt, for fællesskabet må ikke kun være for de stærke, de der kan organisere sig og lægge pres, hvis vi vil den hele by.

København har med fuld ret brugt milliarder på at sikre børn plads i daginstitutionerne. Vi er også med fuld ret i gang med at bruge rigtig mange penge på at ombygge og modernisere plejehjemmene, så ældre kan få et anstændigt liv i ordentlige omgivelser uden lang ventetid.

Nu er tiden kommet til, at de psykisk syge og de handicappede, som i dag må vente 7 måneder på at få et sted at bo, også får en reel pladsgaranti og en ventetid, som er lige så kort som for ældre, der skal på plejehjem.

Men det er ikke nok at få ventetiden til en bolig ned. De boligforhold, byen byder rigtig mange psykisk syge og handicappede, er pinlige. Værelser på 12-15 m², hvor man skal dele bad og toilet med 3-4 andre, er pinligt og uanstændigt over for nogle af de mennesker, vi som by for alvor skal tage os af.

Sidste år vedtog Borgerrepræsentationen at ville lave en moderniseringsplan for bostederne og gav et engangsbeløb. Socialudvalget har vedtaget en række principper for, hvordan den helt nødvendige modernisering af bostederne for psykisk syge og handicappede skal finde sted, og Socialforvaltningen er på vej med en plan for, hvordan det kan gøres i praksis.

Nu er det op til denne forsamling i budgettet at lave en rigtig moderniseringsplan med penge, der følger de store løfter op.

Vi finder det i det hele taget centralt, at nogle af de svageste københavnere får et bedre tilbud. Derfor vil vi sikre, at lukningstruede væresteder og bofællesskaber, jeg kunne nævne Caroline Amalie,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Thorvaldsen på Frederiksberg, kan fortsætte. Og vi vil foreslå, at der etableres et nyt værested for psykisk syge f.eks. på Østerbro.

De københavnske daghøjskoler gør et spændende og vigtigt arbejde for mange unge som ældre, der har svært ved at finde sig til rette i det almindelige uddannelsessystem. Hvad enten det er indvandrerkvinden, der hjælpes på vej, eller den unge, der skaber sine egne kvalifikationer, er daghøjskolerne et vigtigt kreativt miljø i vores by.

Hvis de fortsat skal eksistere og bidrage til udviklingen af København på alle niveauer, så er der behov dels for en fast permanent bevilling i stedet for de seneste års engangstilskud, dels for at tænke daghøjskolerne mere aktivt ind i f.eks. beskæftigelsesstrategier og målet om at udvikle København som en kreativ storby.

Vi ser i øjeblikket markante ændringer blandt de københavnske misbrugere, speed, hash og ecstasy bliver stadig mere udbredt, og det betyder, at stadig flere københavnere bliver afhængige. Samtidig er gruppen af skal vi sige gammeldags narkomaner stagnerende.

For det første betyder det, at vi skal indrette vores behandlingssystem til at kunne tage sig af de nye misbrugere. Det arbejde er i fuld gang.

For det andet betyder den voldsomme stigning i antallet af narkomaner i København, at det er påskende nødvendigt i løbet af de næste år, at udvide antallet af behandlingspladser, hvis byen dels skal kunne opfylde den behandlingsgaranti, der er, og er lovgivet om, at der skal være, dels gøre det med samme kvalitet som hidtil. Vi vil foreslå, at der etableres det nødvendige antal nye behandlingspladser, det drejer sig over de næste 2 år om i alt 144 nye pladser.

En af de succeser, vi som by faktisk har haft er, at mange, skulle man sige de gammeldags narkomaner, nu lever længere. Det betyder, at der er behov for mere omsorg og støtte til at få hverdagen til at hænge sammen. Vi vil foreslå, at der oprettes to nye dagcentre, hvor det er muligt at få omsorg i tilknytning til behandlingen.

Og så kommer vi ikke uden om at tænke mere nyt. I mange år har et stort flertal i København ønsket at oprette et fixerum på Vesterbro, et rum, hvor narkomaner kan indtage deres stof, og hvor der er sundhedsfagligt personale, der kan hjælpe. Det vil give narkomanerne mere værdighed og tryghed, og det vil i øvrigt betyde, at beboerne på Vesterbro slipper for at skulle frygte for kanyler i gårdanlæggene.

Desværre er regeringen også her både døv og blind over for ønsket om at gå nye veje. Der har dog været den lille åbning, at regeringen er gået med til, at der kan laves et treårigt forsøg med et sundhedsrum på Vesterbro. Selv om det er et meget lille skridt i den rigtige retning, så er det dog et skridt. Når løbet er på 5 km, så skal man jo slæbe Lars Løkke hen til startlinjen for overhovedet at komme i gang. Kommunens andel af et sundhedsrum, som et flertal af partier meget gerne vil etablere på Vesterbro, skal også lige finansieres her i budgetforhandlingerne.

Når vi tænker misbrug, snakker om misbrug, så er vi vant til at tænke narkomisbrug, men fra 1. januar overtager København alkoholbehandlingen fra HS, og alkohol er en af de væsentligste årsager til sygdomme blandt københavnere og har store konsekvenser for misbrugerens familie og venner og ikke mindst børn.

Jeg tror, at vi alle sammen kan være enige om, at der i særlig grad er behov for et kvalitetsløft, når det gælder de børn, de familier, der må leve med alkoholmisbruget i hverdagen og den usikkerhed, det fører med sig. Jeg har på den baggrund inviteret overborgmesteren til at indgå i et samarbejde om styrkelse af indsatsen på alkoholområdet. Jeg er meget glad for, at overborgmesteren allerede har taget imod invitationen, som det fremgik af talen for lidt siden.

Det allerførste skridt er selvfølgelig at finde de penge, 4 mio. kr., der kan sikre videreførelse af alkoholbehandlingen på Hvidovre Hospital på det nuværende niveau.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Derudover vil jeg opfordre til, at vi allerede i budgetforhandlingerne for 2007 prøver at finde penge til en pulje til at finansiere de nye initiativer på alkoholområdet. Det er vigtigt at udvikle i den kommende tid.

Fra 1. januar er der kommet nye strukturer i København, ikke mindst de gamle lokalcentre har været ramt af omstruktureringer og omflytninger. Ud af ét lokalcenter er der nu kommet et socialcenter, et jobcenter og et ydelsescenter.

Der er gjort, og bliver gjort, et kæmpe stykke arbejde af sagsbehandlerne rundt omkring på centrene, inder stress og jag, dokumentationskrav, offentlig kritik og nogle gange nærmest hetz fra borgerlige ministre, knokles der hver dag med at hjælpe og støtte udsatte børn og familier, psykisk syge og misbrugere, skaffe arbejde til bistandsmodtagere.

Vi ved, at det kan være svært at fastholde sagsbehandlere i kommunen og dermed fastholde den erfaring og viden, der bygges op gennem arbejdet. Derfor er det vigtigt for Enhedslisten, at kommunen gør en ekstra indsats for at gøre socialcentre, jobcentre og ydelsescentre til en endnu mere attraktiv arbejdsplads.

Vi foreslår dels, at der gøres en særlig indsats for at forbedre arbejdsmiljøet, dels at lønnen for sagsbehandlere i København hæves til at være det samme som gennemsnittet for omegnskommunerne. Det gælder sagsbehandlerne i begge forvaltninger.

Et særligt aspekt af socialpolitik er beskæftigelses- og integrationsindsatsen, begge dele er der lavet forlig om i København. Selvfølgelig skal de glimrende initiativer som f.eks. en mere opsøgende indsats over for arbejdsløse blandt etniske minoriteter finansieres. Kommunen skal ikke bare være med, men være i front, når det drejer sig om elevpladser, praktikpladser og etnisk ligestilling.

Der er noget mærkeligt ved det budgetforslag, der ligger for byens børn. En række fornuftige ønsker om nødvendige investeringer i byens skoler, i undervisningen, i bygningerne, i toiletterne kombineret med nedskæringer i børnehaver og vuggestuer.

Der er sammenhæng i børns liv, sammenhæng mellem den store pædagogiske indsats, der gøres i daginstitutionerne, og den undervisning, der gives i folkeskolen. Hvis daginstitutionerne rammes af alle de besparelser, der lægges op til, så skærer man det ene ben væk. Hvordan kan man forestille sig, at byens skoler bliver landets bedste, sådan som vi alle ønsker, de skal være, hvis børnene mangler den nødvendige pædagogiske udfordring og stimulering, der i dag gives i daginstitutionerne. Og som vel at mærke sagtens kan blive bedre.

For Enhedslisten er det centralt, at de små børn ikke betaler prisen for de nødvendige investeringer i skolen. Vi ønsker, at det enkelte barn, den enkelte elev kommer i fokus i skolen, men også i daginstitutioner og klubber. Det kræver bl.a. mere uddannet personale i daginstitutionerne, der f.eks. kan løfte arbejdet med de pædagogiske læreplaner, der skal laves.

Så har vi faktisk ikke opgivet håbet eller visionen om, at alle børn i de københavnske skoler og børnehaver kan få gratis, økologisk mad hver dag.

Også på ældreområdet er maden vigtig for Enhedslisten. 30 pct. af de ældre i hjemmeplejen og 50 pct. på kommunens plejehjem er undervægtige eller småtspisende. Det er ikke acceptabelt, og vi ønsker, at de ansatte i plejesektoren bliver uddannet til at håndtere de situationer, hvor de ældre ikke har nogen appetit.

I det hele taget ønsker Enhedslisten et massivt kompetenceløft for de ansatte i ældreplejen. Efteruddannelse og specialisering er vigtigt og nødvendigt, hvis vi skal kunne tilbyde den ældrepleje, vi ønsker. Men det er ikke nok.

Forsommerens debat viser tydeligt, at der ikke er hænder nok. Vi ønsker at afhjælpe det, dels ved selvfølgelig at ansætte flere, men også investere i et bedre arbejdsmiljø, så det bliver lettere at fastholde og tiltrække de ansatte. Også fordi der er et massivt sygefravær på området, og den fysiske og psykiske nedslidning er stor.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Vi ønsker kvalitet og anstændighed i den kommunale pleje, og her gælder det ikke kun om at tænke på den praktiske eller personlige pleje, livskvaliteten øges, når man har et socialt aktivt liv. Dette gælder selvfølgelig også for de ældre. Der skal være nem adgang for at mødes med andre om fælles aktiviteter, og tilbudene skal indeholde flere valgmuligheder, fleksibilitet og kvalitet.

Der er stor forskel på den sundhed, vi har som københavnere, fra middelalderen på Indre Nørrebro på 69 år, på Indre Østerbro, der er ikke mange meter imellem, 76 år. Dette hænger sammen med bl.a. forskelle i uddannelse, indkomst, etnicitet og køn. Ikke alene lever kvinder længere end mænd, samlet set har de også færre år, hvor helbredet er mindre godt. En sådan social ulighed i sundhed kan vi ikke leve med som by, vi er nødt til at sikre, at adgangen til de foranstaltninger, der kan sikre bedre sundhed, er lige for alle og ikke afhængig af sociale faktorer.

I bestræbelserne på at udvikle København til en storby med kreativitet, livsglæde og et solidarisk menneskesyn, indtager kulturpolitikken en central rolle.

Kulturpolitikens fremmeste mål er at skabe rammer for udfoldelse, oplevelse og fordybelse, at sikre mangfoldighedens udtryk, at præsentere høj kunstnerisk kvalitet og inspirere til aktiv handling.

Konkret betyder det, at Enhedslisten prioriterer en massiv renoveringsindsats af såvel idrætsfaciliteter som biblioteker og kultur- og medborgerhuse.

Men også byens fysiske rum skal rettes op, for vi har oplevet, at byen er blevet slidt i de seneste år, der er huller i vejene og cykelstierne. Hvis vejvedligeholdelsen skal op på et niveau, ja som f.eks. Frederiksbergs, så koster det over 20 mio. kr. om året i en årrække. Der er yderligere behov for investeringer i veje, pladser og cykelstier.

Men det er først og fremmest nødvendigt at forbedre cyklisternes forhold her og nu. Mange cykelstier er fyldt op, og veje uden cykelstier er ofte meget besværlige og farlige at cykle på. Ud over flere cykelstier så er det nødvendigt at udvide nogle af de mest befærdede cykelstier. Vi ved, hvor de ligger, vi oplever dem hver morgen.

Vores by skal være et levende fællesskab, en kommune er ikke og kan ikke kun drives som en forretning. Omsorg, hjælp, støtte, visioner og udvikling kan ikke altid sættes på økonomiske ligninger.

Vi skal turde gå mod strømmen og f.eks. tage initiativ til mere kommunal produktion. Vi ønsker, at der oprettes en vedligeholdelsesafdeling med egne håndværkere inden for Københavns ejendomme. Det er ikke kun et spørgsmål om ideologi, Martin Geertsen, det er også et spørgsmål om sund fornuft. For med det nuværende tempo i byggeaktiviteterne ryger også vedligeholdelse op i skyhøje priser. Med en egen stab af medarbejdere er det muligt at lave planlagt vedligeholdelse til faste priser, der kan udjævne opgaverne over året og tilrettelægge vedligeholdelsen, så det passer i kommunens planer og ikke i tilfældige vedligeholdelsesfirmaers overfyldte ordrebog.

Vi vil have et samfund og en by, hvor solidaritet, fællesskab og sammenhold er i fokus. Fællesskabet vandt sidste valg i København, her fik venstrefløjen vist, at der findes alternativer til fremmedhad og liberalisme, et alternativ, der var med at give de borgerlige en stor gang bank. Vi vil holde fast i det alternativ, som københavnere bakkede op ved valget.

Vi vil arbejde for et budget, der sikrer de mange københavnere, der er afhængige af kommunen, så gode forhold som muligt, og de ansatte, der dagligt udfører dette arbejde, så gode arbejdsforhold som muligt. Vi skylder dem at stoppe den langsomme nedslidning af velfærden i vores by.

Vi vil arbejde for et budget, der rækker ud over dagligdagen, som udstikker visioner, et budget, hvor ord som fællesskab, kollektivt ansvar, og kommunal produktion ikke er forbudte.

Målet er klart, alle skal med. Så enkelt er det, og København kan vise alternativet i praksis. Det kan blive virkelighed, hvis vi tør.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Tak til Mikkel Warming.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Borgmester **Mogens Lønborg**: Økonomien i Københavns Kommune har det bedre end længe. Det har vi faktisk hørt en del fra talerstolen sige i dag. Det er jo så sandt, som det er sagt. Der er derimod ikke rigtigt nogen, der lige har beskæftiget sig med det lille spørgsmål hvorfor.

Mikkel Warming var sådan set ved at nærme sig det ved at sige, at den private sektor buldrer derudaf med vækstrater på 4 pct. Det er det, der er grunden til, at vi i dag kan sidde og glæde os over, at økonomien er så god. Det er jo ikke sådan grundlæggende, fordi vi har været fantastiske herinde i Københavns Kommune, at vi har skaffet en masse indtægter. Ja, det gør vi ved sådan at klemme på skattekruen, men det har vi jo ikke gjort. Næh økonomien i den private sektor er god.

Så er vi altså også lykkedes med at få nogle af de gode skatteborgere til at ville bo i København, og det kan vi alle sammen i dag glæde os over, fordi det gør, at vi kan løfte nogle af de meget store forsømte opgaver i Københavns Kommune, ikke mindst – og der er jeg meget enig med Mikkel Warming – de forsømte områder, der vedrører de svageste medborgere, fordi det er uanstændige forhold, vi byder dem. Så vi har altså en enestående mulighed for nu at give et løft til alle de områder.

Kigger vi ind i krystalkuglen, det har økonomiforvaltningen gjort, og det hørte vi også Mikkel Warming lægge frem her, så bliver det bedre og bedre de kommende år, der bliver et større og større overskud, hvis vi altså lægger den præmis ind, at skatteprocenten er uændret på 24.

Hvis regeringsaftalesystemet fortsætter med, at vi har en nulvækstsituation, det vil nogle så nok begræde, jamen så er det jo, at skatteborgerne i København kan se frem til skattelettelser. Så er der jo ikke nogen grund til, hvis overskuddet, 1,5 mia. kr., som Mikkel Warming var inde på, og hvor vi ikke ifølge regeringsaftalen kan have en realvækst på mere end nul, som altså vil sige ingen vækst, jamen så er der på sigt udsigt til skattelettelser for københavnere.

En sten på den vej er, at vi stadig er noget tynget af gammel gæld, den er blevet væsentligt mindre, men den er der. Derfor synes vi i Det Konservative Folkeparti her til budgetforhandlingerne, at vi seriøst skulle overveje, om ikke vi skulle afdrage den gæld hurtigere, end der er lagt op til. Der er jo lagt op til, at den skal være væk i år 2015, men det må vi kunne gøre noget bedre med udsigten til, at så mange skatte kroner fosser ind i kommunekassen.

Men det er også væsentligt, at vi får afdraget på den gæld, vi har opbygget i forhold til de nedslidte og utidssvarende bygninger og idrætsanlæg og ikke mindst på personalesiden, hvor vi ikke mindst skylder noget på kompetenceudviklingen. Det vender jeg tilbage til lidt senere i min tale.

Budgetreformen, som vi har fået indført de sidste par år, og som vi konservative i al ubeskedenhed har været drivkraften bag, har skabt gennemsigtighed i Københavns Kommunes økonomi. Og endnu vigtigere har den skabt et langt bedre match mellem efterspørgslen og de udgifter, der er på de enkelte områder.

Tidligere havde vi ikke en sådan reguleringsmekanisme, der var tilstrækkelig god til at styre midlerne derhen, hvor efterspørgslen var størst. Det har betydet, at vi i årevis har bygget oven på skævheder og overpolstret nogle områder på bekostning af andre, der reelt var mere trængende. Og beregningerne fra Økonomiudvalget har jo med ganske stor tydelighed, at et område som daginstitutionsområdet faktisk har fået en overregulering i forhold til den demografi, der rent faktisk viste sig. Det synes jeg også er væsentligt lige at indtænke, når vi sætter os til forhandlingsbordet.

Vi skal udnytte den mulighed, budgetreformen har givet os, til at kanalisere ressourcerne derhen, hvor behovet er størst. Der skal meget mere fokus på, hvad det er, vi får ud af de penge, vi bruger.

Lad mig lige annoncere hvad vi havde af snak forleden i Økonomiudvalget, vi bliver nødt til at tage et andet element i budgetreformen mere alvorligt, nemlig vi skal lægge styringen over på det, der kommer ud af det og så i højere grad i den forbindelse sætte fokus på, hvad er vi så villige til at betale.

Altså det priselement, som vi jo alle kan se i budgetdokumenterne indgå, det skal vi til også mere aktivt at bruge, når vi diskuterer budgetter.

Vi i Det Konservative Folkeparti er, det er sagt mange gange før fra denne talerstol, meget meget interesseret i udstrakt selvstyre, selvforvaltning, og vi ser meget gerne, at vi får flere selvejende insti-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

tutioner. Det er vores opfattelse, at de er bedre til at integrere sig i og med civilsamfundet og dermed også skabe et større engagement og ejerskab.

Vi har et ansvar for, at København også er en god by at bo i for de borgere, der er afhængige af at få hjælp fra det offentlige. Der tales af mange meget positivt om velfærdsstaten. Og ofte måler man den på, hvordan vi som samfund tager os af de svageste borgere.

Her må jeg altså erklære mig meget enig med Enhedslistens Mikkel Warming i, at lige præcis på det område er det ganske enkelt ikke godt nok.

Det er også tankevækkende, at vi har så mange tilbud til normalfamilierne, hvor der f.eks. ingen ventetid er, mens en familie med et handicappet barn må opleve at skulle kæmpe mod systemet og i årevis vente på at få et acceptabelt tilbud, der er tilpasset deres individuelle behov. Det må og skal vi kunne gøre bedre.

Vi kan heller ikke være bekendt, at børn af alkoholmisbrugere må stå på venteliste i lang tid, før de kan få den hjælp, der er så hårdt brug for.

Hvis man så samtidig ser på de mange ledige pladser og halvtomme institutioner, der er på dags-institutionsområdet, nærmer det sig faktisk det uanstændige og økonomisk uansvarlige.

Velfærdsstaten har desværre fået en kedelig tendens til at tage ansvaret for opgaver, der hører til i familierne. Ifølge overborgmesterens tale så ser det ikke ud til, at overborgmesteren og Socialdemokratiet har tænkt sig at ændre derpå, næsten tværtimod. Det sker både i skolen, hvor lærerne skal opdrage og løse alle børnenes problemer, det sker, når familien bakker ud, fordi hjemmeplejen skal tage hånd om de ældre på alle områder. Og det sker, når vi giver folk, der stadig kan yde en indsats, varig forsørgelse.

Det er da tankevækkende, at man i en by med ganske mange borgere på kontanthjælp ikke er i stand til at finde nogen, der vil påtage sig jobbet som avisbud, og at man derfor bliver nødt til at importere polske medarbejdere for at få bragt aviserne ud. Det i den grad afslører, hvor ineffektivt det system er, og det er trist, at der skal sådan en situation med mangel på arbejdskraft for at få det afsløret.

Jeg er ikke enig og vi i Det Konservative er ikke enige med Ritt Bjerregaard i, at kommunen skal være omdrejningspunktet for vores fællesskab. Når det offentlige overtager og institutionaliserer de sociale forpligtelser, vi har over for hinanden, mister vi noget væsentligt for vores samfund. Vi bliver lullet ind i en helt forkert forestilling om, at vi via vores skattebillet har betalt os fra at udvise ansvarlighed og solidaritet. Man kan ikke frikøbe sig fra sit ansvar over for sine medmennesker blot via skattebilletten.

Vi kan også vælge at efterligne nogle af de store private virksomheder, f.eks. TDC, og give medarbejderne i Københavns Kommune, det er i hvert fald en tanke til overvejelse, mulighed for at bruge en time om ugen, måske 2, på frivilligt socialt arbejde. Det er der faktisk mange virksomheder, der fordi de vil vise social ansvarlighed, er inde på. Det kunne jo være flot, om Københavns Kommune også valgte at gå den vej.

Det er i mine øjne helt væsentligt, at det frivillige arbejde har gode vilkår, vi skal skabe rum for, at folk engagerer sig aktivt, så vi får civilsamfundets mange gode ressourcer i spil.

Der er for mange børn, alt for mange børn, der ikke trives ordentligt. Der lyder alarmklokker fra eksperter på børneområdet, og vi kan allerede nu se nogle af problemerne, overvægt, stress, spiseforstyrrelser osv. Det er for os et tydeligt tegn på, at børnene, mange i hvert fald, har for lidt tid sammen med deres forældre.

På det punkt har vi fået uventet massiv støtte fra Erik Sigsgaard, det tidligere folketingsmedlem for VS, som jo er dybt bekymret for, at vi har indrettet os på en sådan måde, så forældrene og børnene bliver stadig mere adskilte. 28.000 timer igennem en barndom er børnene i gennemsnit adskilt fra deres forældre.

Jeg bed mærke i Ritt Bjerregaards bemærkning om autoritet, at det er måske, fordi vi ikke har leveret autoriteten i skolen. Nej, det er noget helt andet og meget dybere. Det er bl.a. noget med, at for-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

ældrene med den sparsomme tid, man har sammen med sine børn, ikke har tid til at præge og påvirke og opdrage børnene godt nok. Det skal vi altså se nærmere på.

Derfor vil jeg gentage det forslag, som vi konservative har stillet de sidste par år, det bliver ikke dårligere af det, tværtimod, det er mere aktuelt end nogen sinde, at vi skal etablere et tilbud om gratis halvdagspasning på børneområdet. Det er et tilbud, det er klart et tilbud, men det er gratis.

De familier, som har mulighed for det, og jeg ved, nogle vil straks sige, nå amen så er det noget med, at kvinderne skal hjem til kødgryderne. Nej, rengøringsdamen eller -manden kommer måske hjem kl. 12. Jeg bed også mærke i Ritt Bjerregaards bemærkning om, at vi skal give børnene trygge rammer, indtil børnene kommer hjem fra arbejde og henter børnene. Hvis rengøringskonen kommer hjem kl. 12, jamen så vil det da være naturligt, at rengøringskonen eller -manden eller renovationsarbejderen fra R 98 kan tage sine børn med på vejen hjem og spare rigtig mange penge. Tænk om man har 2 børn i daginstitutionerne, ja, så er der rigtig mange penge at spare.

Den besparelse er faktisk større for børnefamilierne end ved at få bygget billige boliger. Faktisk er det en mere udstrakt hånd til børnefamilierne, hvis man på den måde gør det gratis, så er det attraktivt at bo i København, og så behøver man ikke nødvendigvis 5.000 billige boliger, og i hvert fald ikke der, hvor overborgmesteren og andre har tænkt sig at placere dem. Det vender jeg i øvrigt tilbage til lidt senere.

Det er klart, at vi i dag står i en situation, hvor der er meget fleksibilitet på arbejdsmarkedet, og det er lige præcis derfor, at der faktisk er mange børnefamilier, som kan indrette sig på den måde, at man faktisk godt kan være mere sammen med sine børn, mens de er vågne og så arbejde, mens børnene sover. Den teknologi, vi i dag har til rådighed, lad os bruge den til børnenes gavn og til børnenes trivsel og ikke bare til de voksnes gavn og til de voksnes præmisser.

Det nytter heller ikke noget, at vi som forældre tillader, at vores børn bruger dagen foran computere og tv, mens de fylder sig med fed og sukkerholdig mad. Vi har et særligt ansvar over for børn og unge. Der er så mange positive effekter af motion og bevægelse, når man lærer, hvordan kroppen fungerer, bliver man mere interesseret i at holde den ved lige.

Derfor skal idræt og motion også være et vigtigt element i den dagligdag, vi tilbyder børn og unge i skole og også i daginstitutioner. Jeg anbefaler, at sundhed kommer til at indgå som et integreret element i Faglighed for Alle.

Jeg synes også, at det er nødvendigt, at vi holder for øje, at børnene faktisk også bør lære gennem skolegangen langt mere om deres egen krop, end de gør i dag.

Faglighed for Alle er overskriften på den politiske aftale, som vi konservative er med i, og som vi er glade for. Det er en god aftale med et rigtigt fokus på de faglige kompetencer, der er nødvendige for, at vores børn kan klare sig. Det er velgørende, at der for alvor nu er sat fokus på fagligheden.

Med det er altså også velgørende med den anden del af overskriften "for Alle". Jeg tror, at jeg i samtlige mine hidtidige budgetordførertaler her fra talerstolen har peget på, at vi også bliver nødt til at gøre op med den lighedsskole, som vi har etableret i Danmark, og hvor det sådan først og fremmest var de dårligst stillede eller de bogligt dårligste børn, der blev fagligt udfordret. De bedst begavede de klarer sig jo nok, de fik ingen udfordringer.

Derfor er det så vigtigt, at det element i sidste års budgetaftale, hvor vi gjorde op med det, at det er så nu kommet massivt til udtryk i den politiske aftale, der hedder "faglighed for alle". Det er vi rigtig glade for. Det betyder jo ikke, at de bogligt svageste elever ikke skal have faglige udfordringer, det skal vi blive ved med. Der skal være en differentiering, så alle børn bliver stimuleret og udfordret i forhold til deres niveau og indlæringssevne.

Vi imødeser resultaterne og mener, at der i forbindelse med realiseringen af planerne skal fokuseres på at skabe nogle gode fysiske rammer og også et ordentligt indlæringsmiljø i klasserne. Der kan vi fuldt ud tilslutte os Martin Geertsens bemærkninger i så henseende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Så vil jeg i øvrigt ikke komme nærmere ind på det, idet vores konservative skoleordfører, Majbritt Mamsen, på mandag nærmere vil gå ind på og redegøre for vores synspunkter på skoleområdet.

Det er nødvendigt, at vi dyrker den menneskelige kapital, kunne man kalde det, altså vores ansatte, personalet, noget mere og uddanner vores medarbejdere. Det har glædet mig at høre, hvor mange der her i dag også har været inde på det emne. Det gælder i særdeleshed i det udførende led, der hvor vi møder borgerne, der hvor vi også kalder, der hvor de varme hænder er. Det er hjemmehjælperne, plejehjemspersonalet, folkeskolelærerne, pædagogerne og alle de mange andre, der hver dag gør et godt og vigtigt stykke arbejde.

Vi skal derfor foreslå, at vi indfører en anden måde at budgettere på ved, at vi simpelt hen beslutter os for, at forlods sætte 2 pct. af den samlede lønsum af til personalets efteruddannelse, videreudvikling, kompetenceudvikling. Personalet det indbefatter altså også ledelsen. 2 pct. af den samlede lønsum vil give et beløb på i alt i størrelsesordenen 265 mio. kr.

På det område, som jeg er borgmester for og har ansvaret for, der vil det svare til 70 mio. kr. på sundheds- og omsorgsområdet. Det er ikke nødvendigvis nye penge, fordi der er jo budgetterne rundt omkring lagt nogle midler ind, jeg tror, de fleste her vil give os ret i, at ofte bliver disse midler noget, man sådan finder frem i en sene natstid under budgetforhandlingerne, så finder vi lige 3 mio. kr. og 7 mio. kr. der.

Lad os en gang for alle gøre det, som vi gjorde på bygningsområdet med Københavns ejendomme, lad os tage det ud af den sædvanlige politiske diskussion og så sige til os selv, selvfølgelig skal vi forlods, når vi har personale, så skal der altså også penge til at vedligeholde og udvikle vores personale.

Med et sådan beløb kan vi, hvis vi tager sundhedsområdet, så kan vi tilrettelægge et fornuftigt basisforløb for samtlige medarbejdere, og vi kan samtidig sikre den systematiske specialisering af personalet, og der må jeg igen kvittere Mikkel Warming for bemærkningerne omkring positive tilsagn om at være med til en specialisering.

Vi er meget optaget af f.eks. inden for ældresektoren, at når medarbejdere har været hos os i nogle år, det er jo et stort problem at fastholde medarbejderne og har så bestået sådan et basisforløb og kan få et certifikat, at man så samtidig tilbyder en specialiseringsmulighed, og hvor man til det også knytter en lønmekanisme, sådan at når man er blevet specialiseret f.eks. til at varetage opgaver i forhold til demente, så får man et trin eller to op af løntrinsskalaen. Det er vi sikre på vil blive vel modtaget blandt personalet i den sektor.

Mere generelt skal vi være kendt som en attraktiv arbejdsplads, der tiltrækker og anerkender de medarbejdere, der sætter en ære i deres job. Det er de varme hænder, der er den helt afgørende ressource, når vi skal levere den gode service til borgerne. Vi skal sørge for, at de er ordentligt klædt på til at løse opgaven, og så skal der selvfølgelig følge mere løn med, som jeg var inde før, hvis man er motiveret for at dygtiggøre sig.

København skal være foregangsby på ældreområdet, nogle vil sige Fælledgården og alt muligt andet, der er et stykke vej endnu. Jeg vil godt benytte lejligheden til at sige, det tror jeg, de fleste vil give mig ret i, at det billede, DR viste om Fælledgården, uagtet det er billeder, man ikke kan løbe fra, så er det ikke billedet af plejehjemssektoren i Københavns Kommune. Men vi skal gøre det bedre. Vi skal have førertrøjen på og være med længst fremme i udviklingen af de tilbud, vores ældre borgere modtager.

Kvaliteten i den basale pleje skal være i orden, det skal der ikke herske tvivl om. Vi vil ikke være kendt for dårlige historier som f.eks. Fælledgården. Vi skal have en ældrepleje, vi kan være bekendt.

Det er vigtigt, at vi hele tiden bliver kigget efter på det, der er vores kerneydelse, den pleje borgeren modtager. Vi skal have et uafhængigt tilsynssystem, der er udviklende og effektivt, og som opfanger evt. mislyde, før det går galt. Der skal være gennemsigtighed og tryghed for både borgere og også for de pårørende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Men jeg synes, at vi skal stræbe videre end det. Vi skal have nogle fremadrettede visioner for, hvordan vi vil tage vare på vores ældre. Derfor har jeg også sammensat et forslag til en ældrepakke, der skal sikre, at tilbuddene til Københavns ældre bliver udviklet yderligere.

Helt konkret betyder det, at bl.a. at demente borgere fremover ikke skal vente mere end 4 uger, før de kan få tilbudt en specialiseret plejehjemsplads. Vi har i dag jo en garanti på 4 uger for de almindelige pladser, men det bør også for den rigtigt svage gruppe, de særligt demente, udadreagerende demente bør der også være en garanti på 4 uger.

De daglige måltider er et vigtigt højdepunkt i de ældre borgeres hverdag, hvis jeg ikke havde vidst det før, så ved jeg det i hvert fald nu efter at have været rundt på mange plejehjem, for er der noget, man er optaget af, så er det at få god mad, og det er i og for sig ikke særligt overraskende.

Vi skylder dem at sikre, at de får ikke bare en god, men også en næringsrigtig kost, og at maden bliver serveret i hyggelige omgivelser.

Det har også en væsentlig betydning for de ældre for at bevare et højt funktionsniveau og være mere selvhjulpne. Hvis maden var et medicinsk præparat, ville det ende på top 10-listen over de mest virksomhedsfulde.

Personalet skal have de værktøjer, der gør dem i stand til at vurdere de ældres ernæringstilstand, og ernæringsterapi til småtspisende og undervægtige borgere skal være en del af vores kvalitetsstandard. Københavnerne bruger stadig mere medicin, stadig mere og mere medicin, medicinen spiller en afgørende rolle for de ældres velbefindende og for deres mulighed for at klare sig selv og deltage i de aktiviteter, man har lyst til.

Mange ældre får mange forskellige slags medicin, korrekt dosering er helt afgørende for, at medicinen virker, som den skal. De ældre skal være sikre på at få den nødvendige hjælp til håndtering og korrekt dosering af deres medicin. Derfor vil vi inden længe iværksætte et stort dosisdispenseringsprojekt, der skal minimere fejlmedicineringen.

Der er utroligt mange faglige udfordringer på ældreområdet. Jeg ser meget gerne, at vi får etableret en taskforce, der har klart fokus på udviklingen specialiserede kompetencer inden for ældreområdet. Taskforcen skal se fremad og udad og har til opgave at indsamle og formidle den nyeste viden om, hvad der virker i omsorgen for de ældre.

I forlængelse heraf vil jeg foreslå, at vi bygger et flagskibsplejehjem, der kan være spydspids i udviklingen af det moderne plejehjem, et plejehjem, som vi, der sidder her, kunne føle attraktivt den dag, det bliver vores tur.

Der skal være mulighed for at prøve nye ideer og metoder, og både erhvervsliv, forskere og civilsamfundet skal inddrages, så vi kan få så mange kompetencer i spil som muligt. Vi må ikke glemme også at fokusere på udviklingen. Vi skal i samspil med forskning, erhvervsliv og kommune gøre København til det sted, hvor folk også fra udlandet søger hen, hvis de vil have den nyeste og bedst dokumenterede viden på ældreområdet.

Op mod halvdelen af alle hospitalsindlæggelser kan relateres til en eller anden form for livsstils sygdom. Vi taler om overvægt, rygning, alkoholmisbrug og for lidt motion. Den gennemsnitlige levealder er i nogle områder af København på niveau med levealderen i Rumænien, og København er den mest usunde hovedstad i Norden. Det skal vi have gjort noget ved.

Når vi kigger på idrætsfaciliteterne i København, så er det åbenlyst for alle, at de er for få og for nedslidte. Nu er der så oven i købet nogen, der vil plastre sportspladserne til med billigt byggeri. Det er ikke den rigtige retning, hvis København skal være en sund by, hvor idræt og motion er i højsædet.

De voksne københavnere tilbringer en stor del af deres tid på arbejdspladsen. Jeg synes, at vi skal tilbyde, at Folkesundhed København kommer ud og tager et sundhedstjek på arbejdspladserne. Arbejdspladserne betaler arbejdstiden, og vi kommer ud og sparker nogle fornuftige initiativer i gang, der kan være med til at forbedre arbejdsmiljøet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

Op mod en tredjedel af den voksne befolkning lider af en eller anden form for kronisk sygdom. Vi ved, at der er en tæt sammenhæng mellem disse sygdomme og alkoholvaner, kost, motion og rygning. F.eks. – og det er jo tankevækkende - vil stort set alle alvorlige lungelidelser kunne undgås, hvis folk ikke røg. Derfor siger det sig selv, at vi skal gøre en alvorlig indsats på forebyggelsesområdet. Her kommer sundhedscentrene til at spille en afgørende rolle i forhold til de borgere, der har brug for en håndsrekning til at ændre deres livsstil og f.eks. kvitte smøgerne.

Sundhedscentrene skal også kunne tilbyde alle københavnere, som allerede har en kronisk sygdom, den træning og undervisning, der kan give dem en lettere hverdag og udskyde behovet for hjælp fra det offentlige. Det har stor betydning for den enkeltes livskvalitet, men det spiller naturligvis også en positiv rolle for den samlede sundhedsøkonomi.

Integrationen. Lad mig sige det klart, vi tror ikke på den integrationsplan, som et flertal herinde har vedtaget. Den ligner for meget, den tidligere hidtil førte integrationspolitik, som i øvrigt alle har været enige om var en fiasko. Der bliver nu bare brugt lidt flere kommunale midler, og der er ændret på nogle små ting. Men grundlæggende set er det den samme skuffe.

Der skal jo vilje til at integrere sig med hinanden, og viljen skal altså findes ude i civilsamfundet hos danskerne, hos danskerne, hos dem der er kommet til vores land eller er efterkommere af dem. Den vilje opnår man altså ikke bare ved at øge budgettet herinde til integration.

Vi skal gå en anden vej, vi skal lade civilsamfundet varetage en større rolle på integrationsområdet. F.eks. kunne man tænke sig indført ordninger med venskabsfamilier, ikke sådan at det er noget, kommunen skal bestemme, man kunne jo godt facilitere etableringen af den slags ting i øvrigt i samarbejde med frivillige sociale organisationer eksempelvis, hvor danske og indvandrerfamilier lærer hinanden at kende. Spørger man rundt omkring i danske miljøer, hvor mange indvandrerfamilier har man så i øvrigt lige snakket med her den sidste uge, eller hvor mange er med i ens venskabskreds, så er det forsvindende få. Alle Københavns borgere bliver altså nødt til at tage et personligt ansvar og vise vilje til, at integrationen lykkes. Det handler om det personlige ansvar, det handler ikke bare om, at kommunen kan klare alle ting og organisere vores alle sammens liv, herunder integrationen.

Jeg mener også, at vi har behov for mere viden om, hvordan det går med integrationsprocessen, og hvordan man ser hinanden, og hvilken grad af vilje der er til det. I den forbindelse vil jeg egentlig godt efterspørge den sociologiske undersøgelse af integrationen, vi tidligere har vedtaget. Jeg har ikke set den endnu, jeg synes, det er underligt, den har været så lang tid undervejs.

For nogen tid siden var jeg og en del andre politikere ude på Kløvermarken for at drøfte billige boliger. Jeg bliver nødt til at være ærlig og sige, det vil dog være ærgerligt, om man skulle ødelægge det område, så smukt, unikt et område, med billige boliger.

Som jeg sagde ude til det borgermøde, så er det ikke lige den ide, der falder en ind, når man kommer derud og kigger sig rundt omkring og så siger, her, lige her skal der selvfølgelig være billige boliger. Jo måske, hvis man har et valgløfte til borgerne om at finde plads til 5.000 billige boliger, så kan jeg godt forstå, man får ideen, så er den næsten oplagt, for så kan man få en stor del af valgløftet indfriet ved at lægge 3.000 derude. Men for os andre, som ikke er bundet af det valgløfte, der kommer den ide ikke sådan lige nemt til os.

Så hvad skal vi så i stedet for. Jeg synes, at vi skal tænke kreativt og skabe, hvad man med et fint godt dansk ord kunne kalde for en multifunktionel bevægelsesbane. Oversat til dansk, i stedet for at bygge sådan en kinamur rundt, så kunne man lave løbebaner, skatingbaner, om vinteren skibaner.

I det hele taget lade amagerkanerne og andre københavnere få et frirum, hvor de kan motionere, blive sunde, hvor de kan mødes med hinanden, når de tager hjem fra arbejde. Hvor der kan dannes et cafemiljø og i det hele taget sørge for, at det sted, som er så unikt, det fastholder vi som et område, hvor vi dyrker, hvor vi stimulerer vores sundhed, hvor idrætten bliver videre udviklet.

Der må jeg lige så sige, nu hvor vi snakker om valgløfter, vi konservative gik faktisk til valg med løftet om, ja det vil sige om at arbejde for, vi har jo ikke flertallet, men vi gik til valg på løftet om, at vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

ville gøre København til idrættens hovedstad. Det valgløfte ønsker vi altså at leve op til, Københavns grønne frirum skal bruges til at skabe bedre rammer for sport og bevægelse.

For os er det faktisk ikke så vigtigt at øge indbyggerantallet i København, for det er jo det, man ønsker med de billige boliger.

Nu blev det sagt af overborgmesteren, at vi var imod de billige boliger, vi stemte ikke for det koncept, som ligger. Vi har ikke noget imod, at der bliver bygget billige boliger, det vil jeg gerne sige, men jeg synes, det bygger på den fejlagtige præmis, at hvis ikke man kan få en bolig i København, så er alternativet Skåne eller Lolland.

Det er jo fuldstændig en fejlagtig præmis. Altså i omegnskommunerne omkring København er der altså langt bedre muligheder for at bygge boliger, og de vil også blive billigere, end hvis man plastrer dem til inde i København. Vi bliver nødt til, når vi siger boligmarkedet, ikke kun at tænke inden for kommunegrænsen, men tænke bredt.

Et effektivt og velfungerende trafiksystem er en forudsætning for, at København kan blive den metropol, vi ønsker, og som jeg kan høre, rigtigt mange partier er optaget af.

Metroudbygningen må ikke stoppe med Metro City Ringen. Etableringen af en linje til Brønshøj bør indgå i en langsigtet plan for udviklingen af metroen. Som et første skridt skal vi derfor sikre, at Nørrebro Station bliver klargjort til en Brønshøjlinje. Og nu hvor vi har et restprovenu fra salget af Københavns Energi, et salg i øvrigt i al ubeskedenhed, vi satte på den politiske dagsorden for 3 år siden ved budgetforhandlingerne, der har vi pengene til at klargøre Nørrebro til Brønshøjlinjen.

Når vi snakker om transport, bliver jeg også nødt til at nævne parkering. Jeg mener ikke, at de nye parkeringsregler, hvor man skal betale helt frem til kl. 22, er den rigtige måde at gøre det på. Vi var med i aftalen, også fordi vi ikke kunne lide at stå udenfor, fordi der var det jo sådan lagt op til de aftaler, at de, der var med, skulle også være med til at udmønte parkeringspolitikken de næste 10 år.

Det blev vi så belært om ret kort tid efter, at sådan spiller klaveret ikke nu, nu er det sådan set ligegyldigt, for det er ikke de partier, som skrev under på aftalen, som skal udmønte den. Derfor har vi altså også ligesom en anden frihed til at kritisere nogle af de elementer i aftalen, som vi ikke kunne lide, og det er et af dem.

Derfor er vi glade for, at der nu bliver sat en undersøgelse i gang, der skal pege på, hvad konsekvenser det har for kulturlivet, civilsamfundet bredt, idrætslivet osv. om aftenen, at vi har de her parkeringsregler.

Til sidst vil jeg bare sige, hvad jeg tror, alle er enig med mig i, vi står over for store udfordringer i Københavns Kommune, og ikke mindst i forhold til genopretningen af de områder, der er blevet forsojmt gennem mange år, personale, bygninger og de svageste medborgere.

Overborgmesterens tale har gjort det klart for mig, at vi Konservative og Socialdemokratiet på mange måder vil et meget forskelligt København. Det er vel ikke unaturligt, vi er forskellige partier.

Men jeg vil også sige som ansvarligt parti, så er vi og har altid været parate til at indgå i et konstruktivt samarbejde om de kommende års budgetter. Jeg vil kvittere Venstres leder, Martin Geertsen også for at sige, at vi glæder os også til sammen med vores borgerlige venner i Venstre og Dansk Folkeparti at gå ind i et konstruktivt samarbejde, sådan at vi får en budgetaftale, og det er en bemærkning til Camilla Burgwald, der ikke er venstre om, men er højre om.

Carl Christian Ebbesen (O): Økonomien har det rigtig godt i København og er meget tilfredsstillende. Der er skabt rum for forbedringer til gavn for de københavnske borgere.

Jeg vil ikke holde en lang tale, ligesom et par af de øvrige, der har været heroppe, men kort præcisere, hvad det er, Dansk Folkeparti vil lægge vægt på i forhold til prioriteringer i budgettet for det næste år.

Den kollektive trafik skal sikres med en god udvikling. Nu har overborgmesteren fået ansvaret, det er nu, vi i København skal vise, at vi vil noget med den kollektive trafik. Hvis vi mener noget med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

at sikre en ordentlig fremkommelighed for trafikken i København, så kræver det en god offentlig trafik.

HUR har ikke tidligere løftet denne opgave, nu er ansvaret placeret i kommunen, nu er det vores ansvar at prioritere midler til området.

Dansk Folkeparti foreslår konkret en pulje på mindst 5 mio. kr. ekstra til at imødegå uhensigtsmæssigheder og til forbedringer af den kollektive trafik.

Et andet område, som bekymrer Dansk Folkeparti, er udlændinges kriminalitet og integrationen og beskæftigelsen, som er alt for lav for personer med udenlandsk baggrund. Alle sagde, at det var umuligt at stoppe masseindvandringen, men det er jo faktisk lykkedes. Nu er det blevet muligt at satse på integration og satse på integration for den del af indvandrere, som skal blive i Danmark.

Folketinget har givet os værktøjerne, og arbejdsmarkedet skriger på kvalificeret arbejdskraft, det er nu, vi har chancen.

Jeg er ærgerlig over, at det integrationsforlig, som Socialdemokraterne har lavet, er lavet sammen med Enhedslisten, Radikale og SF, det kommer der bare ikke nogen fornyelse ud af. Man hjælper ikke indvandrerne ved at sige, at det er synd for dem og indfører sociale klausuler. Ansvaret skal ligge på indvandrerne, så der stilles krav, krav om uddannelse, krav om deltagelse i samfunds- og kulturlivet, krav om danskkundskaber. Det er de unger piger, vi skal have fat i. De er vejen til integration af hele indvandrerfamilier.

De penge, som I har afsat til forliget, forsvinder i et stort sort hul og vil ikke hjælpe en døjt. Jeg vil opfordre til fornyelse og ikke fortsætte, som man plejer.

Jeg vil opfordre til, at vi tager en ny runde, hvor alle går ind i arbejdet med så åbent et sind som for kun herved kan vi skabe de nødvendige ændringer.

Et emne, som jo alle ved ligger Dansk Folkeparti på sinde, er omsorgen for vore ældre. Københavns Kommune har ikke levet op til sit ansvar, det er Fælledgården et tydelig bevis på. Og jeg er ked at sige det, men det er ikke nok at læne sig tilbage og vente på, at pengene kommer fra Folketinget af.

Jeg synes, det er skammeligt, at vi sparer 45 mio. kr. på ældreområdet og læner os tilbage og venter på, at Folketinget skal komme og lukke hullet. Det kan vi ikke være bekendt. Vores standarder for den hjælp, de ældre kan få, de er for dårlige. Der skal bruges mere tid på vore ældre. Personalet på vores plejehjem skal være uddannede, vellønnede og have mere tid til at tage sig af den enkelte, specielt om natten, hvor personalet er skåret ned til et minimum.

Enhver kan se, at det store forbrug af vikarer er spild af penge, penge, som kunne bruges på mere og bedre uddannet personale.

Det er vore gamle, som har skabt det samfund, vi andre nyder godt af i dag, de skal behandles med respekt, de skal have hjemmepleje, og forholdene på plejehjemmene skal være i orden.

På ældreområdet foreslår Dansk Folkeparti konkret, at der laves 100 selvvisiteringspladser, det er et emne, som Borgerrepræsentationen ved flere lejligheder har bakket op om. Nu ønsker Dansk Folkeparti at gøre noget ved det. Det nytter ikke at man skal være halvdød for at kunne komme på plejehjem i Københavns Kommune. 100 pladser, hvor man selv kan visitere sig til plejehjem, er en start til at skabe mere liv på de københavnske plejehjem.

Til sidste vil jeg så blot nævne min støtte til at få skabt en smuk og tryk by. Dansk Folkeparti er enig i, at der skal bruges penge på rengøring og reovering af byen, en smuk og ren by skaber stolthed. Vi vil i budgetforhandlingerne komme med konkrete initiativer på områder, der trænger til udvikling og reovering.

Jeg glæder mig til de kommende forhandlinger. Der er plads til forbedringer, og Dansk Folkeparti er klar til at tage ansvar og bidrage med løsninger og forslag.

Finn Rudaizky (U): Forleden dag så jeg, at overborgmesteren i et nyhedsbrev skrev: De grønne områder, der er tilbage, skal vi værne om. Jeg ved selvfølgelig ikke, om det er Kløvermarken, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

overborgmesteren tænker på, men det vil da være en nærliggende tanke, da jeg går ud fra, at overborgmesteren naturligvis siger hvad hun mener og selvfølgelig også mener, hvad hun siger.

I spørgsmålet omkring det upopulære forslag med boliger omkring Kløvermarken på et af byens grønne områder, som jeg absolut mener, vi skal værne om, skal jeg fremhæve nogle forhold, som måske fortjener lidt mere plads i den løbende debat.

Københavnerne skal være opmærksomme på, at der i Kløvermark-forslaget om bebyggelse ikke kun er tale om såkaldt billige boliger, men at der rent faktisk også skal bygges mange ejerboliger, som politibetjenten, kassedamen og socialrådgiveren absolut ikke har råd til at købe. Disse ejerboliger skal tilsyneladende bygges, fordi man totalt set har vanskeligt ved at få hele projektet med at bygge billige 5.000 kr. s lejeboliger til at hænge sammen.

Den antagelse har jeg fået yderligere bekræftet bl.a. ved at læse Amager Bladet den 22. august, hvor det fremgår, at ikke alene er overborgmesteren villig til at slække på valgløftet om, at en billig bolig ikke skal overstige kr. 5.000 om måneden, men at man nu godt kan godtage, at de 5.000 kr. pludselig bliver til 7.400 kr. om måneden.

Men for dog, at det skal se pænt ud, og det skal det jo, så synes overborgmesteren og nu også Det radikale Venstre og SF, Socialistisk Folkeparti, at man skal holde valgløftet ved fortsat at give lejere mulighed for en husleje på 5.000 kr. om måneden. Men man får ikke sagt tydeligt nok, at det bliver en meget risikoforbundet finansiering, så huslejen sagtens kan stige til både 6.000, 7.000 eller måske 8.000 kr. om måneden, selv om man starter med en husleje på 5.000 kr. Og det er jo netop en sådan uventet stigning, som kan slå bunden fuldstændig ud af økonomien hos mange mennesker med ganske almindelige indkomster som f.eks. socialrådgiveren.

På den baggrund må det på det kraftigste advares mod den foreslåede og egentlig for smarte finansieringsform, som giver lejeren en falsk tryghedsfølelse ved at flytte ind i en lejlighed til de lovede kr. 5.000, men som få år efter kan komme til at sidde for 8.000 kr., såfremt renteniveauet ændrer sig.

Man må måske have lov til at stille det spørgsmål om, hvor blev egentlig de billige boliger af, som er blevet lovet før valget. Bortset fra, at et byggeri på Kløvermarken totalt vil ødelægge idrætsmiljøet derude, så er der også andre spørgsmål, som nødvendigvis må give anledning til overvejelser.

Hvorfor har overborgmesteren og borgmester Klaus Bondam slet ikke fortalt borgerne i København, at de mange ejerboliger, som samtidig skal bygges på Kløvermarken og andre steder i byen, at det rent faktisk bliver boliger som udbydes uden bopælspligt. Hvorfor har overborgmesteren og borgmester Klaus Bondam slet ikke fortalt os, at sådanne ejerboliger bliver et tagselvbord for udlandsdanskere, og at Københavns Kommune unddrages mange, mange millioner kroner i skatteindtægter, fordi mange af de forventede købere til de nybyggede ejerboliger bestemt ikke har planer om at betale skat til København, jeg må måske sige tværtimod.

Hvorfor har overborgmesteren og Borgmester Klaus Bondam fortiet, at skattefrihed i boligprojektet, det er dagens virkelighed for københavnernes? Hvorfor har overborgmesteren og Klaus Bondam "glemt" at fortælle, at på trods af, at man fremlægger byggeplaner som udlagt til helårsbeboelse, så er der alligevel ingen bopælspligt for købere til nybyggede ejerboliger, såfremt køberen vil det.

Man kan undre sig over, om det mon er den nye socialdemokratiske boligpolitik i København. Jeg undrer mig egentlig ikke over Det radikale Venstres holdning, for de har en helt anden boligpolitik i Folketinget, men det er meget mærkeligt, at Socialistisk Folkeparti, SF, vil lægge ryg og stemmer til at fremme en boligpolitik, som favoriserer personer, som ønsker at slippe for at betale skat. SF er efter min bedømmelse fuldstændig på vej til helt nærmest Glistrupske højder i relation til bolig- og skattepolitik i København.

At ville bygge 5.000 billige boliger er i sig selv en god ide, det skal der slet ikke være nogen tvivl om, men over en 5-års-periode med 5.000 billige boliger, får det reelt ingen indflydelse på totalbehovet i København på afhjælpning af situationen for politibetjenten, for socialrådgiveren og for kasse-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 24. august 2006

damen. Dertil er det totale antal for lille. Men det er en god begyndelse, hvis ellers præmisserne er, som de er blevet lovet.

Det ville være forfriskende, hvis nogen havde mod til at sætte en ny dagsorden for den egentlig gode tanke bag billige boliger og måske også sætte en ny målsætning. Den målsætning må gerne være på 20.000 billige lejeboliger, og det vil samtidig skære overborgmesterens og borgmester Klaus Bondams drømme om dyre ejerboliger væk. Det er altså ikke dyre ejerboliger, københavnernes mangler, men derimod mange boliger til folk med almindelige indkomster.

København skal bygge billige leje- og andelsboliger, og indtil dette er løst, så synes jeg, at overborgmesterens og borgmester Klaus Bondams nye drømme om liebhaver- og dyre luksus højhus- og skyskraber bebyggelse godt kan prioriteres en lille smule lavere. Jeg kan i hvert fald ikke erindre, at højhusbyggeri lige midt i København, var med i Socialdemokraternes valgprogram forud for kommunalvalget i november måned sidste år.

På idrætssiden vil jeg gerne nævne, at det vil være rigtig fint, hvis man kan få løst problemet omkring Bavnehøj Friluftsbad, som siden 2004 har været lukket på grund af nedslidning. Mange ældre borgere på Vesterbro og i Kongens Enghave har mistet en kær hobby- og fritidsbeskæftigelse, så jeg håber man finder midler til genåbning af Bavnehøj Friluftsbad snarest muligt.

En multihal på Christianshavn har været på dagsordenen i mange år. Det har været en målsætning i kommunens idrætspolitik ligeledes i mange år, at hver bydel skal have sin idrætshal, så Christianshavn og Holmen bør naturligvis ikke springes over igen.

Ligeledes bør det diskuteres og måske også prioriteres meget højt at få sat gang i Sundbyøsterhalens renovering og ombygning. Vi kan faktisk ikke være bekendt at blive ved med at byde brugerne sådan nogle elendige klub- og træningsforhold.

Nogle af de københavnske biblioteker har haft enorm succes med søndagsåbent. Nu er tiden måske kommet til, at man kommer frem til, at de biblioteker, som ikke har søndagsåbent i dag, men som ønsker det, og som mener, at der i deres lokalområde er behov for det, også får en mulighed for søndagsåbent. Det er budgetmæssigt ikke nogen stor sag, men søndagsåbent har betydning for mange brugere, og ret beset er det egentlig rimeligt, at vi ligestiller de københavnske biblioteker i relation til mulige åbningstider og herunder også søndagsåbent.

På socialområdet er der mange ting, som heldigvis har en bred politisk opbakning. Jeg har med glæde noteret mig, at flere af de forslag, som Enhedslisten har præciseret her i dag, rent faktisk er identiske med nogle af de medlemsforslag, som Winnie Berndtson og jeg tidligere har stillet her i denne samling. Så det er fint, at vi kan påvirke hinanden på den måde.

Jeg vil bare herfra nævne et enkelt område, som jeg synes kræver en politisk handling, det drejer sig om oprettelse af flere pladser for ældre plejekrævende stofmisbrugere. Vi har et ekstra udbygningsbehov på ca. 30 pladser i de næste år. Det vedrører hjemløse stofmisbrugere og brugere, som ikke kan bo i deres egen bolig, men har behov for støtte i og omkring boligen.

Stofafhængige i målgruppen for de ønskede botilbud opholder sig på herberger, på gaden eller i andre botilbud, der ikke kan varetage plejeopgaverne, i det omfang som denne målgruppe har et stort behov for.

Jeg håber derfor, at Borgerrepræsentationen vil se imødekomme på disse ønsker, som vil lette livet for en svag gruppe af vore medborgere, som ikke kommer til at stå og protestere på Rådhuspladsen, men som har et stort behov, og som vi har et stort ansvar for at hjælpe.

Jeg lægger endvidere vægt på, at vores servicebutikker kan fortsætte med bl.a. anonym rådgivning til de borgere, som mener, det er det rigtige for dem. Det er ikke særligt visionært at diskutere en nedlæggelse af den form for rådgivning i en storby som København.

Lad mig til slut sige, at man nu og da godt kunne tænke sig, at et mindretal blev til et flertal. Jeg er imidlertid så meget optimist forud for Borgerrepræsentationens budget-drøftelser, så jeg har stor til-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 24. august 2006**

tro til, at også gode argumenter kan overbevise et politisk flertal, så vi når frem til et 2007-budget, som forhåbentlig en meget stor del af denne forsamling kan tilslutte sig.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Der er herefter ikke flere, der får ordet til budgetsagen her i aften. Som jeg startede med at sige, så fortsætter den på mandag den 28. august kl. 16. I skal huske tilmelding til talerlisten.

Så skal jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at talerne fra aftenens møde vil være publiceret på budgethjemmesiden.

Så er der ikke mere at foretage her i salen.
